

P7_TA(2011)0266

Investering i fremtiden: en ny flerårig finansiel ramme for et konkurrencedygtigt, bæredygtigt og inklusivt Europa

Europa-Parlamentets beslutning af 8. juni 2011 om investering i fremtiden: en ny flerårig finansiel ramme for et konkurrencedygtigt, bæredygtigt og inklusivt Europa (2010/2211(INI))

Europa-Parlamentet,

- der henviser til den interinstitutionelle aftale af 17. maj 2006 mellem Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen om budgetdisciplin og forsvarlig økonomisk forvaltning¹,
 - der henviser til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 312,
 - der henviser til sin beslutning af 29. marts 2007 om EU's egne indtægter i fremtiden²;
 - der henviser til Rådets afgørelse 2007/436/EF, Euratom af 7. juni 2007 om ordningen for De Europæiske Fællesskabers egne indtægter³ og gennemførelsesbestemmelserne hertil,
 - der henviser til Kommissionens meddelelse om revision af EU's budget (KOM(2010)0700),
 - der henviser til Europa-Parlamentets beslutning af 16. juni 2010 om oprettelse og sammensætning af et særligt udvalg om politikudfordringer og budgetmidler for en bæredygtig Europæisk Union efter 2013⁴,
 - der henviser til bidragene fra det østrigske Nationalrat, det tjekkiske deputeretkammer, det danske Folketing, det estiske Riigikoguthe, det irske Oireachtas, the litauiske Seimas, the lettiske Saeima, det nederlandske Tweede Kamer og det svenske Riksdagen,
 - der henviser til forretningsordenens artikel 184,
 - der henviser til betænkning fra Det Særlige Udvalg om Politikudfordringer og Budgetmidler i en Bæredygtig Europæisk Union efter 2013 og udtalelser fra Udviklingsudvalget, Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarer, Udvalget om Industri, Forskning og Energi, Transport- og Turismeudvalget, Regionaludviklingsudvalget, Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter, Kultur- og Uddannelsesudvalget og Udvalget om Kvinders Rettigheder og Ligestilling (A7-0193/2011),
- A. der henviser til sin beslutning om at nedsætte et særligt udvalg med følgende mandat:

¹ EUT C 139 af 14.6.2006, s. 1.

² EUT C 27 E af 31.1.2008, s. 214.

³ EUT L 163 af 23.6.2007, s. 17.

⁴ Vedtagne tekster P7_TA(2010)0225.

- a) at fastsætte Parlamentets politiske prioriteter for den flerårige finansielle ramme (FFR) efter 2013 på såvel lovgivnings- som budgetområdet
 - b) at vurdere, hvor store finansielle midler der skal til, for at EU kan nå sine mål og gennemføre sine politikker i perioden efter den 1. januar 2014
 - c) at fastsætte varigheden af den næste FFR
 - d) på grundlag af disse prioriteter og målsætninger at fremlægge forslag til en struktur for den kommende FFR med angivelse af Unionens primære aktivitetsområder
 - e) at forelægge retningslinjer for en vejledende fordeling af midler mellem og inden for forskellige udgiftsområder i FFR i overensstemmelse med prioriteterne og den foreslåede struktur og
 - f) at præcisere forbindelsen mellem en reform af finansieringsordningen for EU's budget og en gennemgang af udgifterne for at give Budgetudvalget et solidt grundlag i forbindelse med forhandlingerne om en ny FFR,
- B. der henviser til, at det særlige udvalg skulle forelægge sin endelige betænkning, før Kommissionen fremsætter sit forslag om den næste FFR,
- C. der henviser til, at Unionen i henhold til artikel 311 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde tilvejebringer de nødvendige midler for at nå sine mål og gennemføre sin politik og skal finansieres fuldt ud af egne indtægter,
- D. der henviser til, at Europa-Parlamentet i henhold til artikel 312, stk. 5, og artikel 324 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde skal inddrages i forhandlingsprocessen om den næste FFR,
- E. der henviser til, at Lissabontraktatens ikrafttrædelse styrker EU's politikker og skaber nye kompetenceområder, som bør afspejles i den næste FFR,
- F. der påpeger, at de udfordringer, som EU og dets borgere står over for i form af bl.a. den globale økonomiske krise, vækstøkonomiernes hurtige fremgang, overgangen til et bæredygtigt samfund og en ressourceeffektiv økonomi, der kan tackle klimaændringer og demografiske udfordringer, herunder integration af indvandrere og beskyttelse af asylsøgere, forskydningen af den globale fordeling af produktionen og opsparingerne i retning af vækstøkonomierne, bekæmpelsen af fattigdom samt truslerne om naturlige og menneskeskabte katastrofer, terrorisme og organiseret kriminalitet, kræver en håndfast respons fra EU og dets medlemsstater,
- G. der henviser til, at EU har større vægt på internationalt niveau end de enkelte medlemsstater tilsammen,
- H. der finder, at hovedmålet med EU's samhørighedspolitik fortsat bør være mindskelse af stadig eksisterende sociale, økonomiske og territoriale skævheder overalt i EU, og at en synlig og vellykket samhørighedspolitik i sig selv har en europæisk merværdi, som bør komme alle EU-medlemsstater til gode,

- I. der påpeger, at EU-borgerne er begyndt at stille større krav til EU og samtidig at forholde sig mere kritisk til dets resultater, og at borgerne ikke vil tage EU til sig, før de er sikre på, at deres værdier og interesser varetages bedst af Unionen,
- J. der finder, at Europa 2020-strategien bør hjælpe Europa med at overvinde og komme styrket ud af krisen gennem jobskabelse og intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst; der henviser til, at denne strategi er baseret på fem overordnede EU-mål om fremme af beskæftigelsen, forbedring af betingelserne for innovation, forskning og udvikling, opfyldelse af målsætningerne i forbindelse med klimaændringer og energi, forbedring af uddannelsesniveaet og fremme af social integration, navnlig gennem en reduktion af fattigdommen,
- K. der henviser til, at EU-budgettet er et magtfuldt middel til gennemførelse af reformer, og at dets virkning kan forstærkes, hvis det mobiliserer supplerende private og offentlige midler til støtte for investeringer og dermed fungerer som katalysator for EU-midlernes multiplikatoreffekt; der påpeger, at princippet om den såkaldte "rimelige modydelse" ikke har noget økonomisk rationale, da det ikke tager tilstrækkeligt hensyn til den europæiske merværdi, spillover-effekter og nødvendigheden af solidaritet mellem EU-landene,
- L. der henviser til, at en bæredygtig udvikling i Europa i henhold til artikel 3 i TEUF bør være baseret på en afbalanceret økonomisk vækst og prisstabilitet, en social markedsøkonomi med høj konkurrenceevne, hvor der tilstræbes fuld beskæftigelse og sociale fremskridt, og et højt niveau for beskyttelse og forbedring af miljøkvaliteten,
- M. der henviser til, at princippet om forsvarlig økonomisk forvaltning er et af de grundlæggende principper for gennemførelsen af Unionens budget, og at mange medlemsstater gennemfører vanskelige finanspolitiske tilpasninger af deres nationale budgetter, og til, at forsvarlig økonomisk forvaltning - sparsommelighed, produktivitet og effektivitet - er blevet stadig vigtigere i forhold til de offentlige udgifter, både på EU-plan og i medlemsstaterne,
- N. der henviser til, at bestemmelserne om udgiftsprogrammernes periodiske tilpasning til skiftende behov og omstændigheder har været utilstrækkelige, og at bestemmelsernes og reglernes komplekse karakter har været en af årsagerne til forvaltnings- og kontrolsystemernes mangelfulde resultater,
- O. der henviser til, at de første fire år af den nuværende FFR 2007-2013 har tydeliggjort den finansielle rammes begrænsede evne til at indoptage nye udviklinger og prioriteter, uden at det går ud over de eksisterende; og at den nuværende FFR har været ude af stand til at reagere hurtigt på nye forpligtelser såsom Galileo, ITER, fødevarerfaciliteten eller den europæiske økonomiske genopretningsplan,
- P. der henviser til, at BNI-bidraget, som blev indført i EU's finansieringssystem i 1988, oprindeligt var tænkt som et midlertidigt supplement til udligning af et fald i de egne indtægter, men siden er blevet forlænget og styrket og i dag er EU-budgettets primære indtægtskilde; der henviser til, at denne dominans har forstærket medlemsstaternes tendens til at udregne deres nettobalance, hvilket har givet sig udslag i en række rabatter, korrektioner, fritagelser og kompensationer og medført, at den nuværende ordning for egne indtægter er blevet overkompliceret, uigennemsigtig, løsrevet fra de eksisterende EU-politikker og uretfærdig og derfor er ude af stand til at sikre en gennemsigtig og

effektiv finansiering af EU's politikker til gavn for Europa, samtidig med at den er totalt uforståelig for Europas borgere,

- Q. erindrer om, at Europa-Parlamentet i sin beslutning af 8. marts 2011 om innovativ finansiering på globalt og europæisk plan¹ godkendte indførelsen af en afgift på finansielle transaktioner, der "kan være med til at tackle problemet med de yderst skadelige handelsmønstre på de finansielle markeder, f.eks. kortsigtede dispositioner og automatiseret højfrekvenshandel, samt til at begrænse spekulation",

Del I: Primære udfordringer

1. mener, at fremtidens udfordringer, det være sig den demografiske udvikling, klimaændringerne eller energiforsyningen, er områder, hvor Den Europæiske Union kan vise, at den er meget mere end summen af sine medlemsstater og har sin egen merværdi;
2. konstaterer, at den nuværende krise og de alvorlige stramninger af de offentlige udgifter har gjort det vanskeligere for medlemsstaterne at øge deres vækst og konkurrenceevne og forbedre deres økonomiske og sociale konvergens samt at deltage fuldt ud i det indre marked; er dog overbevist om, at løsningen på krisen ikke ligger i mindre, men i mere Europa;
3. mener, at "bæredygtige indtægter til EU" først og fremmest vil sige at omtænke indtægtsordningen for EU-budgettet med henblik på at erstatte de nuværende nationale bidrag med egentlige EU-indtægter;
4. mener, at de seneste begivenheder viser, at euroområdet har brug for en mere handlekraftig økonomisk styring, og at en monetær søjle uden en social og økonomisk søjle er dømt til at mislykkes; anser det derfor for afgørende, at EU styrker sit økonomiske styringssystem for at sikre gennemførelsen af Europa 2020-strategien (genoprettelse og fastholdelse af langsigtede økonomiske vækstrater), forhindre en gentagelse af den nuværende krise og sikre det europæiske projekt;

Opbygning af et videnbaseret samfund

5. påpeger, at krisen har sat fokus på de strukturelle udfordringer, de fleste medlemsstaters økonomier står over for i form af suboptimal produktivitet, stor offentlig gæld, store offentlige budgetunderskud, strukturel arbejdsløshed, vedvarende hindringer på det indre marked, lav arbejdskraftmobilitet og forældede kvalifikationsbegreber, som alle bidrager til lav vækst; understreger behovet for investeringer på centrale områder som uddannelse, forskning og innovation for at overvinde disse strukturelle udfordringer, og understreger vigtigheden af at vende tendensen med faldende offentlige investeringer;
6. erindrer om, at Asien, hvis de nuværende investeringstendenser fortsætter, i 2025 kan indtage førerpositionen inden for videnskabelig og teknologisk udvikling; minder dog om, at denne udvikling ikke kun repræsenterer enorme udfordringer, men også store muligheder, f.eks. på eksportområdet, for EU; bemærker, at EU er sakket agterud, hvad angår de videregående akademiske og erhvervsfaglige uddannelser, da kun omkring 30 europæiske universiteter rangerer blandt verdens 100 bedste; understreger, at Europa også

¹ Vedtagne tekster, P7_TA(2011)0080.

er bagud i kvalifikationskapløbet, og henleder opmærksomheden på, at der i 2020 vil være 16 millioner flere job, som kræver høj uddannelse, mens efterspørgslen efter lavt uddannede vil falde med 12 millioner arbejdspladser;

Bekæmpelse af arbejdsløshed

7. mener, at en af de store udfordringer for Den Europæiske Union består i at bevare konkurrenceevnen, øge væksten og bekæmpe høj arbejdsløshed, og at der skal fokuseres på velfungerende arbejdsmarkeder og på de sociale vilkår for at forbedre beskæftigelsen, fremme anstændigt arbejde og garantere arbejdstagernes rettigheder over hele Europa såvel som på arbejdsvilkårene og på bekæmpelsen af fattigdom;

Den demografiske udfordring

8. understreger, at EU må finde en løsning på den demografiske udfordring; konstaterer, at kombinationen af en faldende erhvervsaktiv befolkning og en højere andel af pensionister vil lægge yderligere pres på EU's sociale systemer og økonomiske konkurrenceevne;

Klima- og ressourcerelaterede udfordringer

9. er bekymret for, at verdensbefolkningens stigning fra 6 til 9 milliarder vil intensivere den globale konkurrence om naturressourcer og lægge yderligere pres på det globale og lokale miljø; konstaterer, at efterspørgslen efter fødevarer forventes at stige med 70 % frem til 2050, og at ineffektiv og ubæredygtig brug og forvaltning af råstoffer og råvarer udsætter borgerne for en skadelig konkurrence mellem fødevarer, naturbevarelse og energiproduktion samt bekostelige prischoke; påpeger, at dette også kan have alvorlige konsekvenser for erhvervslivets forretningsmuligheder, herunder adgang til råstoffer, hvilket vil udgøre en trussel mod den økonomiske sikkerhed og bidrage til klimaændringerne; understreger derfor behovet for øjeblikkelig handling fra EU's side for at føre an i processen hen imod en økonomi, der er baseret på bæredygtige ressourcer;
10. henleder opmærksomheden på det stigende globale energiforbrug og på det faktum, at afhængigheden af importeret energi forventes at stige, således at EU i 2050 vil skulle dække næsten to tredjedele af sit behov ved import, hvis ikke den nuværende energipolitik ændres tilstrækkeligt, og hvis ikke EU og medlemsstaterne øger deres bestræbelser for at udvikle deres egne vedvarende energikilder og realiserer deres energieffektivitetspotentiale under fuld overholdelse af EU's energi- og klimaforpligtelser samt sikkerhedsaspekterne; advarer om, at problemerne med manglende prisstabilitet og forsyningssikkerhed desuden vil blive forværret af den manglende politiske stabilitet i energirige lande; opfordrer derfor til, at man diversificerer forsyningsruterne og handelspartnerne;
11. støtter tanken om, at alle EU-midler under ét bør føre til en forbedring af det europæiske miljøes generelle tilstand, herunder en reduktion i udledningen af drivhusgasser, som mindst svarer til målene i den gældende EU-lovgivning; foreslår derfor, at de positive og negative klima- og miljøeffekter af anvendelsen af EU-midler analyseres på aggregerede niveauer;

Indre og ydre sikkerhed og personlig frihedsrettigheder

12. mener, at globaliseringen også har forstærket følelsen af sårbarhed ved at ophæve grænserne mellem indre og ydre former for frihed, retfærdighed og sikkerhed; er derfor overbevist om, at en indsats, der tager sigte på at løse det 21. århundredes sikkerhedsmæssige problemer og samtidig sikre grundlæggende rettigheder og personlige frihedsrettigheder, kræver globale og proaktive tiltag, som kun en aktør af EU's størrelse kan levere; er overbevist om, at den eksterne dimension af EU's sikkerhed er tæt knyttet til spørgsmålet om demokrati, retsstatsprincipper og god regeringsførelse i tredjelande, og at EU har et særligt ansvar for at bidrage hertil;

EU som aktør på verdensscenen: større vilje til at sætte sig igennem

13. er overbevist om, at EU som politisk, økonomisk og kommerciel stormagt til fulde må spille sin rolle på internationalt plan; minder om, at Lissabontraktaten giver nye redskaber, som gør det muligt i højere grad at gøre EU's interesser og værdier gældende på verdensplan; understreger, at EU kun vil tilføre den globale scene merværdi og øve indflydelse på de globale politiske beslutninger, hvis det optræder kollektivt; understreger, at en stærkere repræsentation udadtil skal ledsages af en stærkere samordning indadtil;

God regeringsførelse

14. er overbevist om, at en styrkelse af offentlighedens identifikation med EU skal være drivkraften bag kollektive aktioner; mener, at EU ved at levere "god regeringsførelse" vil have langt de bedste muligheder for at sikre sig borgernes vedvarende opbakning og engagement;

Del II: Optimering af resultatet: EU-budgettets rolle

Europæisk merværdi og omkostningerne ved non-Europe

15. understreger, at hovedformålet med EU's budgetudgifter er at skabe europæisk merværdi ved at samle ressourcerne, fungere som katalysator og skabe stordriftsfordele samt positive grænseoverskridende resultater samt spillover-effekter og dermed bidrage til at nå de vedtagne fælles politiske mål mere effektivt eller hurtigere og nedbringe de nationale udgifter; påpeger, at dobbeltudgifter og overlapninger mellem bevillinger til forskellige budgetposter principielt skal undgås, at EU's udgifter altid skal sigte mod at skabe større værdi end medlemsstaternes individuelle udgifter lagt sammen; mener, at den flerårige finansielle ramme, hvis den anvendes rigtigt, udgør et meget vigtigt instrument til langsigtet planlægning af det europæiske projekt, fordi den tager højde for det europæiske perspektiv og EU's merværdi;
16. fremhæver følgende områder som potentielle kandidater til større synergi og stordriftsfordele: Tjenesten for EU's Optræden Udadtil, humanitær bistand og mere specifikt en EU-beredskabsstyrke, samling af forsvarsressourcer, forskning, udvikling og innovation, store infrastrukturprojekter (navnlige inden for energi og transport) og tilsyn med de finansielle markeder;
17. mener, at der sideløbende med de nationale parlamenters kontrol af nærhedsprincippet i henhold til Lissabontraktaten skal foretages en vurdering af den europæiske merværdi for hvert enkelt forslag til retsakt med budgetmæssig relevans som et spørgsmål om bedste

praksis; insisterer imidlertid på, at vurderingen af den europæiske merværdi kræver mere end en "regnearkstilgang", og at det er nødvendigt at undersøge, om den planlagte aktivitet vil bidrage effektivt til fælles EU-mål og skabe offentlige goder på EU-niveau; bemærker, at de primære og vigtigste elementer i den europæiske merværdi såsom fred, stabilitet, frihed, fri bevægelighed for personer, varer, tjenesteydelser og kapital, ikke kan gøres op i tal;

18. understreger nødvendigheden af at bevise, at alle EU-udgifter er i overensstemmelse med traktatforpligtelser, EU's regelværk eller overordnede EU-politikmål; påpeger, at europæisk merværdi ikke kun opnås gennem afholdelse af udgifter, men også via EU-lovgivningen og ved samordning af de nationale politikker og EU-politikken på det økonomiske, skattemæssige, budgetmæssige og sociale område; er overbevist om, at den europæiske merværdi ved udgifterne i den kommende FFR skal forbedres; understreger, at EU-støtte, hvor det er muligt, bør bidrage til mere end et EU-politikmål ad gangen (f.eks. territorial samhørighed, tilpasning til klimaforandringer og beskyttelse af den biologiske mangfoldighed);
19. er stærkt overbevist om, at investeringer på EU-plan kan føre til væsentligt større besparelser på nationalt plan, navnlig på områder, hvor EU ubestrideligt har større merværdi end nationale budgetter; er overbevist om, at princippet om europæisk merværdi bør lægges til grund for alle kommende forhandlinger om EU-budgettet; glæder sig derfor over Kommissionens tilsagn om at iværksætte en omfattende undersøgelse af "omkostningerne ved non-Europe" for medlemsstaterne og de nationale budgetter; opfordrer Kommissionen til at offentliggøre denne rapport så tidligt, at der kan tages hensyn til den under forhandlingerne om den kommende FFR;
20. opfordrer til en bedre koordinering mellem EU-budgettet og medlemsstaternes nationale budgetter med hensyn til finansieringen af EU's fælles politiske prioriteter; gentager, at det er nødvendigt at koordinere de offentlige udgifter fra planlægning til gennemførelse for at sikre komplementaritet, bedre effektivitet og synlighed samt en bedre strømlining af EU's budget; mener, at den nye mekanisme til samordning af de økonomiske politikker og budgetpolitikkerne (det "europæiske semester") bør spille en vigtig rolle med hensyn til at samordne politikmålene i Europa indbyrdes og med EU's mål og dermed bidrage til at opnå de ønskede budgetmæssige synergier mellem EU's budget og de nationale budgetter;

Et effektivt budget

21. mener, at selv om princippet om europæisk merværdi bør anvendes som rettesnor for fremtidige afgørelser om prioritering af udgifterne, bør den praktiske gennemførelse af forskellige politikker og aktiviteter være ledet af princippet om effektiv udnyttelse af bevillingerne;
22. understreger, at man for at opnå optimale resultater for bæredygtig vækst og udvikling lokalt samt solidaritet og samhørighed bør lægge vægt på en forbedring af synergierne mellem alle de midler på EU-budgettet, som har indvirkning på den økonomiske udvikling, og på en integreret strategi mellem de forskellige sektorer, udvikling af en resultatorienteret politik og i relevant omfang anvendelse af konditionalitet, princippet om at "forurenere betaler", succesfaktorer samt præstations- og resultatindikatorer;

Brug af budgettet til fremme af investeringer

23. minder om, at EU-budgettet primært er et investeringsbudget, som kan generere flere investeringer fra offentlige eller private kilder; mener, at det vil være nødvendigt at tiltrække supplerende kapital, hvis man skal nå op på de betydelige investeringsbeløb, der er nødvendige for at opfylde målene for Europa-2020; fremhæver især behovet for at maksimere effekten af EU-midlerne ved at mobilisere, samle og udnytte offentlige og private finansielle ressourcer til infrastrukturer og store projekter af europæisk interesse uden at forvride konkurrencen;
24. bemærker, at der siden 1990'erne er blevet udviklet institutionaliserede offentlig-private partnerskaber (OPP) i EU inden for bl.a. transportsektoren, sektoren for offentlige bygninger og udstyr og miljøsektoren som nye former for samarbejde mellem offentlige myndigheder og den private sektor og en supplerende kanal for levering af infrastrukturer og strategiske offentlige tjenesteydelser; er dog bekymret over visse underliggende problemer i forbindelse med OPP'er, og insisterer på, at der ved udformningen af fremtidige OPP'er skal tages hensyn til tidligere erfaringer og korrigeres for tidligere mangler.
25. noterer sig de hidtil generelt positive erfaringer med brug af innovative finansielle instrumenter for at nå en specifik politisk målsætning, herunder blandingsmekanismer for gavebistand og lån og finansieringsmekanismer med risikodeling såsom lånegarantiinstrumentet for TEN-transportprojekter (LGTT), finansieringsfaciliteten for risikodeling (RSFF) og instrumenterne i samhørighedspolitikken (JEREMIE, JESSICA, JASPERS og JASMINE); mener, at EU især bør tage skridt til at forbedre anvendelsen af EU-midler som en katalysator for tiltrækning af supplerende finansiering fra EIB, EBRD, andre internationale finansinstitutter og den private sektor;
26. opfordrer derfor Kommissionen til at foreslå foranstaltninger til at udvide ordningen for innovativ finansiering efter en detaljeret vurdering af de offentlige og private investeringsbehov; samt en metodologi til koordinering af støtte fra forskellige kilder; opfordrer medlemsstaterne til at sikre, at deres nationale lovgivning giver mulighed for at implementere sådanne systemer; opfordrer derfor til en betragtelig styrkelse af de lovgivningsmæssige, budgetmæssige og operationelle rammer for disse mekanismer for at sikre deres effektivitet med hensyn til fremme af investeringer, bæredygtighed og korrekt brug af EU-midler og for at sikre passende overvågning, rapportering og ansvarlighed; insisterer desuden på nødvendigheden af at sikre, at underliggende risici kvantificeres og tages tilstrækkeligt i betragtning;
27. bemærker de historiske vanskeligheder ved at finde private investorer til større EU-projekter; erkender, at den finansielle krise har gjort de private investorer mere tilbageholdende med at finansiere EU-projekter og har afdækket et behov for at genopbygge så stor tillid, at større investeringsprojekter kan tiltrække den støtte, de har brug for; understreger, at støtte fra EU-budgettet vil være nødvendig på kort såvel som længere sigt for at tiltrække og mobilisere private midler til projekter af EU-interesse, herunder navnlig projekter med europæisk merværdi, der anses for at være økonomisk, men ikke kommercielt levedygtige;
28. glæder sig derfor over Europa 2020-initiativet med projektobligationer, som er en mekanisme for risikodeling med Den Europæiske Investeringsbank (EIB), der yder støtte under et bestemt loft fra EU-budgettet, med henblik på at gear EU-midlerne og gøre

private investorer mere interesserede i at deltage i prioriterede EU-projekter i overensstemmelse med Europa 2020-målsætningerne; opfordrer Kommissionen til at fremlægge et gennearbejdet forslag om EU-projektobligationer, der bygger på de hidtidige erfaringer med fælles EU-EIB-instrumenter, og til at indføje klare og gennemskelige kriterier for projekternes støtteberettigelse og udvælgelse; påpeger, at projekter af EU-interesse, der kun giver få indtægter, fortsat vil kræve finansiering i form af tilskud; er bekymret for, at EU-budgettets begrænsede størrelse i sidste ende vil begrænse mulighederne for at skaffe ekstra midler til nye initiativer;

29. gentager, at det er nødvendigt at sikre den bedst mulige gennemsigtighed, ansvarlighed og demokratiske kontrol for innovative finansielle instrumenter og mekanismer, som involverer EU-budgettet; opfordrer Kommissionen til at foreslå rammebestemmelser for gennemførelse af og støtte til projekter, som skal vedtages efter den almindelige lovgivningsprocedure, og som kan sikre en løbende informationsstrøm og inddragelse af budgetmyndigheden i forbindelse med brugen af disse instrumenter i hele Unionen, således at Parlamentet får mulighed for at verificere, om dets politiske prioriteter tilgodeses, og Revisionsrettens kontrol med disse instrumenter styrkes;

Sikring af forsvarlig økonomisk forvaltning

30. mener, at en forbedring af gennemførelsen og kvaliteten af udgifterne bør være de ledende principper for en optimering af EU-budgettets anvendelse og for udformningen og forvaltningen af programmerne og aktiviteterne efter 2013;
31. understreger desuden, at man ved udgiftsprogrammernes udformning bør være yderst opmærksom på principperne om klare mål, fuld overholdelse af EU's *acquis* og komplementariteten mellem instrumenter og aktioner, harmonisering og forenkling af reglerne om støtteberettigelse og gennemførelse og gennemsigtighed og fuld og aftalt ansvarlighed; understreger betydningen af kønsbudgettering som et instrument til god forvaltning for at forbedre effektivitet og retfærdighed;
32. understreger især, at en forenkling af regler og procedurer bør være en central horisontal prioritet, og er overbevist om, at revisionen af finansforordningen bør spille en afgørende rolle i denne forbindelse;
33. understreger, at forbedringen af den økonomiske forvaltning i EU bør understøttes af en grundig overvågning af fremskridtene i Kommissionen og i medlemsstaterne; insisterer på, at medlemsstaterne bør påtage sig ansvar for korrekt brug og forvaltning af EU-midler og udsende årlige nationale redegørelser for anvendelsen af EU-midler på et passende politisk niveau;
34. understreger behovet for at gøre noget ved den voksende mængde uindfrie forpligtelser (RAL); minder om, at RAL ifølge Kommissionen vil nå op på 217 mia. euro ved udgangen af 2013; bemærker, at en vis mængde RAL er uundgåelig i forbindelse med gennemførelsen af flerårige programmer, men understreger ikke desto mindre, at uindfrie forpligtelser per definition kræver, at der foretages tilsvarende betalinger; er derfor ikke enig i Rådets model med at afgøre betalingsniveauet på forhånd uden at tage en nøjagtig vurdering af de faktiske behov i betragtning; vil derfor gøre sit yderste under den årlige budgetprocedure under den næste FFR for at mindske misforholdet mellem forpligtelser og betalinger ved at hæve betalingsniveauet på passende vis;

35. er overbevist om, at en vurdering af styrker og svagheder i hver enkelt medlemsstats forvaltnings- og kontrolsystemer på de forskellige politikområder er nødvendig for at forbedre kvaliteten af medlemsstaternes forvaltning af og kontrol med EU-midler; mener desuden, at såvel bedre forvaltning, mindre bureaukrati og større gennemsigtighed som bedre, ikke mere, kontrol er nødvendig for at øge EU-midlernes effektivitet, også med hensyn til deres absorptionsrate; mener, at der i denne henseende skal findes en balance mellem kontrolniveauet og dets omkostninger;
36. understreger retssikkerhedens og den budgetmæssige kontinuitets betydning for en vellykket gennemførelse af flerårige politikker og programmer; mener derfor, at reglerne ikke bør ændres i programperioden uden en vægtig begrundelse og passende konsekvensvurdering, da dette kan føre til større overgangsudgifter, langsommere gennemførelse og øget risiko for fejl;
37. understreger, at den institutionelle kapacitet er en af de centrale forudsætninger for en vellykket udvikling, implementering og overvågning af EU's politikker; mener derfor, at en styrkelse af den institutionelle og administrative kapacitet på nationalt, regionalt og lokalt plan kan danne grundlag for strukturelle tilpasninger og bidrage til en gnidningsløs og vellykket absorption af EU-midler;

Del III: Politiske prioriteter

38. minder om, at Lissabontraktatens ikrafttræden styrker EU's politikker og giver Unionen væsentlige nye beføjelser, navnlig på områderne foranstaltninger udadtil, sport, rumfart, klimaændringer, energi, turisme og civilbeskyttelse; understreger, at dette kræver tilstrækkelige finansielle ressourcer; minder i denne forbindelse om artikel 311 i TEU, ifølge hvilken EU skal give sig selv de nødvendige midler til at opnå sine mål og gennemføre sine politikker;

Et budget, der understøtter Europa 2020-målene

39. mener, at Europa 2020-strategien bør være den primære referencepolitik for den kommende FFR; understreger samtidig, at Europa 2020-strategien ikke omfatter alle EU's politikområder; betoner, at andre traktatbaserede politikker, som forfølger forskellige mål, bør afspejles på passende vis i den næste FFR;
40. mener, at Europa 2020-strategien bør hjælpe EU med at overvinde og komme styrket ud af krisen ved at forbedre vilkårene for - og udgifterne til - innovation, forskning og udvikling, leve op til EU's klimaændrings- og energimålsætninger, forbedre uddannelsesniveaue og fremme den sociale integration, navnlig ved at mindske fattigdommen; understreger, at Europa 2020 ikke kun sigter mod kortsigtet økonomisk vækst og finansiell stabilitet, men også mod mere langsigtede strukturelle ændringer i retning af en mere bæredygtig vækst baseret på en mere effektiv udnyttelse af ressourcerne;
41. mener, at Europa 2020-strategiens nuværende indhold, såsom de overordnede mål, flagskibsforslagene, flaskehalsene og indikatorerne, fortsat er af meget generel karakter, og opfordrer Kommissionen til at fremsætte mere detaljerede forslag; mener endvidere, at relanceringen af det indre marked er et uundværligt element i Europa 2020-strategien,

som øger synergien mellem dens forskellige flagskibsinitiativer; understreger, at det kun vil være muligt at nå strategiens mål gennem konkrete tilsagn fra medlemsstaterne i deres nationale reformprogrammer, politikker med mekanismer, som bevisligt leverer resultater, og konkrete og konsekvente lovgivningsmæssige forslag;

42. understreger endvidere, at Europa 2020-strategien kun kan være troværdig, hvis det sikres, at der er sammenhæng mellem dens mål og de midler, der afsættes hertil på EU-plan og nationalt plan; er af den opfattelse, at den næste FFR bør afspejle de ambitioner, der ligger bag Europa 2020-strategien, og er fast besluttet på at samarbejde med Kommissionen og medlemsstaterne om at udarbejde en troværdig finansieringsramme, der især sikrer tilstrækkelige midler til dens flagskibsinitiativer og overordnede mål; anfører i denne forbindelse, at opgaver, ressourcer og ansvar bør være klart afgrænsede og hensigtsmæssigt fordelt mellem EU og dets medlemsstater, herunder lokale og regionale myndigheder; opfordrer Kommissionen til at klarlægge den budgetmæssige dimension af flagskibsinitiativerne, da disse prioriterede handlingsplaner dækker alle politikker, som finansieres via EU-budgettet;
43. advarer om, at udviklingen af en tiårig Europa 2020-strategien kræver tilstrækkelig budgetmæssig fleksibilitet til at sikre, at budgetmidlerne kan tilpasses ændrede omstændigheder og prioriteter;

Et budget, der understøtter den økonomiske styring

44. understreger, at lånegarantier på op til 60 mia. EUR med den nuværende europæiske finansielle stabiliseringsmekanisme skal være omfattet af marginen mellem loftet over de egne indtægter og de årlige budgetterede udgifter; påpeger de ekstra forpligtelser, der er aftalt i forbindelse med den mellemfristede finansielle bistand til medlemsstater uden for euroområdet, som skal dækkes af den samme margin;
45. mener, at det europæiske semester bør afstedkomme en bedre budgetmæssig samordning og synergi mellem EU og medlemsstaterne og dermed øge den europæiske merværdi; henstiller, at det europæiske semester også anvendes til at skærpe den økonomiske samordning mellem medlemsstaterne i overensstemmelse med princippet om fællesskabsmetoden og sikre en bedre økonomisk styring i euroområdet og de medlemsstater, der ønsker at tiltræde den, og dermed mindske behovet for at gøre brug af den finansielle stabiliseringsmekanisme; mener, at det europæiske semester bør fokusere på at forbedre synergien mellem EU-investeringer og nationale offentlige investeringer;
46. bemærker, at den europæiske stabilitetsmekanisme (ESM) efter 2013 vil være et rent mellemstatsligt anliggende; er betænkelig ved denne udvikling og understreger den mangelfulde demokratiske kontrol, ansvarlighed og håndhævelse, der kendetegner den mellemstatslige metode; fremhæver nødvendigheden af at tage fællesskabsmetoden i betragtning i forbindelse med ESM; påpeger, at EU-budgettet stiller sikkerhed for lån til medlemsstaterne under den europæiske finansielle stabiliseringsmekanisme samt for den mellemfristede finansielle bistand under mekanismen for betalingsbalancestøtte til medlemsstater uden for euroområdet;
47. minder om, at den europæiske valuta blev skabt uden reel økonomisk konvergens mellem de stater, der ville indføre den, og uden at der fandtes et EU-budget, som var stort nok til at kunne understøtte sin egen valuta, mener, at et sådant budget ville kræve, at store dele

af medlemsstaternes nuværende udgifter overgik til at være EU-udgifter for at tage behørigt hensyn til fællesskabsmetoden og sikre euroområdet og EU den nødvendige finanspolitiske stabilitet, der ville gøre det muligt at komme ud over gældskrisen; opfordrer Kommissionen til at foretage et skøn over virkningerne af en eventuel euro-obligationsordning på EU-budgettet;

Viden for vækst

Forskning og innovation

48. bemærker vigtigheden af forskning og innovation med hensyn til at fremskynde overgangen til en bæredygtig, videnbaseret økonomi, der er førende i verden; mener følgelig, at den næste FFR i højere grad bør koncentrere budgetmidlerne på områder, der stimulerer den økonomiske vækst og konkurrenceevnen, såsom forskning og innovation baseret på principperne om europæisk merværdi og topkvalitet;
49. er fast overbevist om, at merværdien ved i stigende grad at samle de nationale udgifter til forskning og innovation i EU-budgettet for at nå op på den nødvendige kritiske masse og stordriftsfordele, forbedre virkningen og reducere overlappinger og spild af sparsomme midler;
50. mener, at en samordnet offentlig og privat indsats er nødvendig på både EU-niveauet og det nationale niveau for at nå Europa 2020-målet om at anvende 3 % af bruttonationalproduktet (BNP) på udgifter til F & U for at fremme etableringen af det europæiske forskningsrum og af en "Innovation Union"; opfordrer EU-institutionerne og medlemsstaterne til uden yderligere forsinkelse at vedtage en specifik køreplan for opnåelse af dette mål, og påpeger, at dette vil indebære en massiv økonomisk forpligtelse på ca. 130 mia. euro om året for både EU og de nationale budgetter, og dobbelt så meget for den private sektor;
51. mener, at offentlige midler til F&U skal øges væsentligt, eftersom offentlige investeringer ofte giver et incitament til efterfølgende private investeringer; understreger behovet for at styrke, stimulere og sikre finansieringen af forskning, innovation og udvikling i EU via en betydelig forhøjelse af de relevante bevillinger fra 2013 til det ottende rammeprogram for forskning; understreger i denne henseende den katalysatorrolle, som EU's samhørighedspolitik har spillet i den nuværende programperiode ved at øge investeringerne i F&U, og opfordrer indtrængende til, at denne tendens fortsættes og styrkes i den næste periode;
52. understreger, at denne forhøjelse af midlerne skal kombineres med en gennemgribende forenkling af finansieringsprocedurerne; er især bekymret over den europæiske forskningsverdens relativt lave udnyttelse af EU-midlerne og opfordrer Kommissionen til at fortsætte sine bestræbelser på at forene ønskerne om færre administrative byrder og lettere adgang til finansieringsstrømme for forskere, SMV'er og civilsamfundsorganisationer med nødvendigheden af at opretholde en tilstrækkelig kontrol med budgettet; fremhæver behovet for at undtage SMV'er fra visse administrative krav ved at fjerne bureaukrati og fremme innovation gennem lettere adgang til finansiering;
53. kræver en stærkere forbindelse mellem grundforskning og industriel innovation og

mellem innovation og fremstillingsprocessen; minder især om, at et af de største problemer i forbindelse med EU's forsknings- og innovationsprogrammer er, at resultaterne ikke bringes effektivt ud til markedet, og understreger vigtigheden af at skabe incitamenter til kommercialisering af F&U-produkter, navnlig gennem lettere adgang til finansiering; fremhæver i denne forbindelse, at det er vigtigt, at forskellige midler samarbejder godt, og opfordrer Kommissionen til at foretage de fornødne justeringer, så de relevante midler kan supplere hinanden;

54. minder om, at EU's F&U-bestræbelser bør intensiveres markant for at nå EU's klima- og energimål, navnlig på området for miljøforskning, energieffektivitet og teknologier for vedvarende energi; mener endvidere, at Europa kun kan bevare sin førerposition inden for grønne teknologier, hvis den understøttes af en tilstrækkelig forskningsindsats;
55. mener, at innovative virksomheder i EU ikke blot har brug for tilskud, men også for bedre lovgivning, bedre forbindelser til forskningsgrundlaget og mere diversificeret og bedre adgang til midler og finansiering, lige fra tilskud til lån og egenkapitalfinansiering; opfordrer derfor medlemsstaterne og Kommissionen til på nationalt og europæisk niveau at skabe de rette betingelser for, at den private sektor kan øge sin andel af investeringerne i forskning og udvikling; understreger behovet for at forbedre offentlig-private partnerskaber, bl.a. ved at mindske bureaukratiet og forenkle de gældende procedurer; understreger i denne forbindelse den vigtige rolle, EIB og EIF bør spille, og mener især, at viften af permanente risikodelingsinstrumenter der tilbydes af EIB via RSFF bør udvides, navnlig til støtte for SMV'erne;
56. fremhæver, at innovation er en af de centrale prioriteter i Europa 2020-strategien; påpeger, at Det Europæiske Institut for Innovation og Teknologi har en potentiel rolle at spille som drivkraft for bæredygtig vækst og konkurrenceevne i EU via stimulering af innovation i international topklasse, og opfordrer til, at videns- og innovationsfællesskaberne udvides og modtager en passende finansiering; understreger betydningen af Det Europæiske Forskningsråds formidling af den nyeste viden til kommende innovatorer og støtte til forskningsidéer med stor risiko; støtter desuden nødvendigheden af at udarbejde langsigtede finansielle strategier for at sikre finansiering af store F&U-projekter;

Industri og SMV'er

57. understreger, at et stærkt og diversificeret industrielt grundlag er centralt for at nå målet om at skabe en konkurrencedygtig, bæredygtig og inklusiv europæisk økonomi; minder om, at SMV'er er blandt de vigtigste drivkræfter bag økonomisk vækst, konkurrenceevne, innovation og beskæftigelse, og anerkender deres store betydning for genopretningen og fremme af en bæredygtig EU-økonomi; glæder sig derfor over den vægt, Europa 2020-strategien lægger på innovation og industripolitik, især gennem flagskibsinitiativerne "Innovation i EU" og "En integreret industripolitik for en globaliseret verden", og understreger behovet for at øge SMV-relevante aktioner i forbindelse med andre flagskibsinitiativer;
58. henstiller, at SMV'er og iværksættere placeres centralt i Europa 2020-strategien; kræver følgelig øget støtte i den næste FFR til samtlige programmer og instrumenter, der sigter mod at fremme SMV'er, især programmet for konkurrenceevne og innovation (CIP) og "Small Business Act" (SBA) samt gennem brug af strukturfondene; foreslår en bedre

kobling af fællesskabsinstrumenter og midler til SMV'er på EU-budgettet; understreger endvidere behovet for øget adgang til finansieringsinstrumenter, der er tilpasset SMV'ernes behov, bl.a. ved, at der lægges større vægt på mezzaninfinansieringsinstrumenter, og gennem en udvidelse af CIP's garantiinstrumenter og RSFF under forskningsrammeprogrammet;

Digital dagsorden

59. mener, at EU bør spille en ledende rolle i forbindelse med udvikling og forbedring af den rolle, som informations- og kommunikationsteknologi (IKT) og åbne standarder for innovation spiller; understreger behovet for at udvikle den frie bevægelighed for indhold og viden - den såkaldte "femte frihed"; understreger betydningen af at sikre en hurtig gennemførelse af EU's digitale dagsorden og fortsætte bestræbelserne på at nå målet om adgang til højhastighedsinternet for alle EU-borgere senest i 2020, også i mindre udviklede regioner;

Luft- og rumfart

60. mener, at aktiviteterne i rummet fungerer som et grundlag for innovation og industriel aktivitet og højt kvalificerede job og forbedrer borgernes trivsel og sikkerhed; er af den opfattelse, at udviklingen af den nyligt oprettede europæiske rumpolitik logisk set vil kræve tilstrækkelige midler; understreger den strategiske betydning af de storstilede projekter inden for dette område, herunder de europæiske globale satellitnavigationssystemer (Galileo og den europæiske geostationære navigations-overlay-tjeneste), det globale miljø- og sikkerhedsovervågningsprogram (GMES) og den nye generation af det europæiske lufttrafikstyringssystem (SESAR), som vil gøre det muligt at skabe det fælles europæiske luftrum; understreger, at det i betragtning af den lange tid, det tager at udvikle ny teknologi, og de omfattende investeringer, der allerede er foretaget i disse projekter, er nødvendigt at sikre tilstrækkelige og vedvarende finansielle forpligtelser over flere finansielle planlægningsperioder;

De rette kvalifikationer for morgendagens arbejdsstyrke

61. understreger, at undladelse af at investere tilstrækkeligt i uddannelse og livslang læring på kort sigt kan forstærke og forlænge krisen, da borgerne ikke vil have de kvalifikationer, der kræves for at få job i den nye vidøkonomi; understreger derfor, at det er tvingende nødvendigt, at EU understøtter offentlige investeringer på disse områder; påpeger, at andelen af personer, der forlader skolen i utide, og den begrænsede adgang til videregående uddannelser, herunder på universitetsniveau, er grundlæggende faktorer i forhold til stadig højere andel af langtidsarbejdsløse og er ødelæggende for den sociale samhørighed; mener i den forbindelse, at det er bydende nødvendigt at styrke forbindelsen mellem uddannelse, F&U og beskæftigelse;
62. påpeger, hvor vigtigt det er at sikre en passende finansiering af uddannelse, mobilitet, ordninger for unge, programmer for videreuddannelse og livslang læring, fremme af ligestilling samt foranstaltninger med henblik på at tilpasse arbejdsmarkedet, eftersom dette bidrager væsentligt til kampen mod skolefrafald og arbejdsløshed og virkeliggørelsen af de overordnede mål for Europa 2020; mener, at overgangen til et bæredygtigt samfund i de kommende år indebærer, at der må tages behørigt hensyn til vigtigheden af at fremme nye grønne job, idet nye uddannelser vil være påkrævet i dette

øjemed;

63. er af den opfattelse, at flagskibsinitiativet vedrørende nye kvalifikationer og job bør tillade en bredere fokusering på de mest sårbare grupper og personer, der støder på vanskeligheder med at få adgang til arbejdsmarkedet, såsom romaer; understreger den vigtige rolle, som Den Europæiske Socialfond (ESF) spiller for opnåelsen af Europa 2020-strategiens sociale mål og beskæftigelsesmål; mener derfor, at ESF bør betragtes som en politisk prioritering og finansieres i overensstemmelse hermed; slår til lyd for en mere strategisk anvendelse af ESF for at fremme ligestillingen mellem kvinder og mænd, adgangen til og reintegration på arbejdsmarkedet samt bekæmpelsen af arbejdsløshed, fattigdom, social udstødelse og samtlige former for diskrimination;

Samhørighed for vækst og beskæftigelse

64. understreger den europæiske merværdi af samhørighedspolitikken, idet denne politik udgør en veletableret mekanisme til fremme af vækst og beskæftigelse, et vigtigt redskab til fremme af konvergens, bæredygtig udvikling og solidaritet og er en af de seneste årtiers vigtigste, mest synlige og mest vellykkede EU-politikker; påpeger, at en moderne samhørighedspolitik skal kunne tackle behovet for at gennemføre en række strukturreformer, særlig hvad angår forenkling, og de hovedudfordringer, EU står over for, og fremme synergier med andre lokale politikker og instrumenter; er overbevist om, at EU's samhørighedspolitik fortsat bør omfatte hele EU og give alle EU-regioner adgang til ressourcer, erfaringer og bistand;
65. minder om, at samhørighedspolitikken har fået større betydning med ikrafttrædelsen af Lissabontraktaten og med forankringen af territorial samhørighed deri, og er af den opfattelse, at alle former for territorielt samarbejde (grænseoverskridende, transnationalt, interregionalt) bør styrkes; understreger, at mulighederne for makroregionalt samarbejde og makroregionale strategier også bør tages op;
66. understreger samhørighedspolitikken væsentlige betydning for opfyldelsen af Europa 2020-målene og er af den opfattelse, at en solid selvstændig samhørighedspolitik er en forudsætning for en vellykket gennemførelse af denne strategi; understreger, at samhørighedspolitikken på grund af sin horisontale karakter bidrager væsentligt til alle tre prioriteter for Europa 2020-strategien, nemlig intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst, og at strukturen i den næste FFR bør afspejle dette, idet enhver opdeling af denne politik på forskellige udgiftsområder eller underområder bør afvises; minder imidlertid om, at EU's samhørighedspolitik har sine egne opgaver og mål fastsat i artikel 174 i TEUF, der rækker ud over Europa 2020-strategien; understreger, at disse bør bevares i den næste programmeringsperiode, specielt i betragtning af det blivende behov for økonomisk, social og territorial konvergens i EU;
67. understreger, at en vellykket og styrket samhørighedspolitik kræver en tilsvarende finansiering, og at de beløb, der afsættes dertil i den nuværende finansielle programmeringsperiode som minimum bør fastholdes i den næste periode for at optrappe bestræbelserne på at mindske de udviklingsmæssige skævheder mellem EU's regioner; gentager i denne sammenhæng sin indtrængende anmodning om, at man i den næste FFR sikrer, at ubrugte eller frigjorte samhørighedsmidler forbliver på samhørighedsbudgettet og ikke sendes tilbage til medlemsstaterne; fastholder, at BNP pr. indbygger bør forblive hovedkriteriet for bestemmelse af berettigelsen til regionalpolitisk støtte;

68. mener, at medlemsstaterne og regionerne bør koncentrere EU's og medlemsstaternes ressourcer på et mindre antal prioriteter og projekter af egentlig europæisk relevans, som f.eks. F&U og innovation, der afspejler til de specifikke udfordringer, de står over for; anmoder i den sammenhæng om, at Kommissionen udarbejder konkrete forslag, der kan sikre, at samhørighedsfinansieringen i højere grad fokuserer på Europa 2020-prioriteterne, og mener, at der bør indføres et system, der er mere resultatorienteret end den nuværende "øremærkning", og som samtidig sikrer, at der tages tilstrækkeligt hensyn til regionsspecifikke behov og prioriteter; glæder sig i denne forbindelse over, at Kommissionen, hvad angår partnerskabskontrakter og operationelle programmer om udvikling og investering, har til hensigt at nå til enighed med hver enkelt medlemsstat og dennes regioner eller direkte med regionerne om særlige vilkår og betingelser for opfyldelsen af de fastsatte mål;
69. er helt overbevist om, at det er vigtigt at anlægge en integreret politisk indfaldsvinkel, og mener, at alle sektorspecifikke investeringer i den kommende FFR skal koordineres med de investeringer, der foretages som led i samhørighedspolitikken; understreger derfor behovet for at forbedre samordningen, mindske unødvendige overlapninger og skabe større synergi mellem EFRU, ESF, Samhørighedsfonden, ELFUL og Den Europæiske Fiskerifond (EFF); understreger, at det er nødvendigt at undgå dobbeltarbejde og at forbedre samordningen mellem Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen og ESF; mener derfor, at indførelsen af en fælles strategisk ramme med fælles investeringsprioriteter for alle disse midler udgør et vigtigt skridt i denne retning; mener desuden, at der bør finde samordning sted på alle politiske beslutningsniveauer fra strategisk planlægning til gennemførelse; er overbevist om, at ESF bør forblive en integreret del af samhørighedspolitikken i alle dennes programmerings-, gennemførelses- og forvaltningsstadier;
70. mener, at byområder - som er steder med en høj koncentration af udfordringer (arbejdsløshed, social udstødelse, miljøforringelse og migration) - kan spille en vigtig rolle i den regionale udvikling og bidrage til at løse de økonomiske og sociale skævheder på lokalt plan; understreger derfor behovet for en mere synlig og fokuseret tilgang til samhørighedspolitikens bymæssige dimension, samtidig med at der sikres afbalancerede betingelser for synergi i udviklingen af byområder, opland og landdistrikter;
71. bemærker, at der ifølge Lissabontraktaten skal lægges særlig vægt på landdistrikter, områder i en industriel overgangsproces, regioner, der lider under alvorlige naturbetingede eller demografiske ulemper af permanent art, bl.a. de nordligste meget tyndt befolkede områder, herunder øområder, grænseområder og bjergområder, samt regionerne i den yderste periferi; mener, at de ressourcer og kapaciteter, der findes i disse regioner, kan spille en væsentlig rolle for EU's fremtidige konkurrenceevne; understreger følgelig, at der også i den næste FFR bør tages højde for disse områder, som står over for en række udfordringer; mener, at der bør udarbejdes en særlig strategi for regioner, der lider under permanente ulemper, således som det er foreskrevet i Europa-Parlamentets beslutning af 22. september 2010;
72. minder om, at et af de væsentligste kritikpunkter mod samhørighedspolitikken vedrører reglernes kompleksitet; insisterer på betydningen af krydsfinansiering og af at forenkle reglerne og procedurerne for denne politik og mindske kompleksiteten og de administrative byrder samt sikre en mere gennemsigtig og effektiv tildeling af midler til

- byer, kommuner og regioner; understreger, at revisions- og kontrolsystemerne bør overholde de højeste standarder, så misbrug kan afdækkes, og der øjeblikkelig kan iværksættes sanktioner; understreger, at kontrolhyppigheden bør stå i et rimeligt forhold til risikoen for uregelmæssigheder i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet;
73. opfordrer til en forbedring af overvågnings- og evalueringssystemernes gennemførelse; understreger, at partnerskabsprincippet bør spille en væsentlig rolle med hensyn til denne forbedring og bør opgraderes ud fra forenklingshensyn; mener, at udarbejdelsen af konkrete og målbare resultatindikatorer bør betragtes som en forudsætning for at måle de faktiske fremskridt i retning af de vedtagne mål; glæder sig over Kommissionens forslag om en forudgående vurdering, en løbende vurdering og en konsekvensvurdering af hvert enkelt operationelt program; minder om, at andre samhørighedspolitiske principper, som f.eks. samfinansieringsreglen, flerniveaustyring, bottom-up-tilgang, kønsmainstreaming og additionalitet har bevist deres værdi og bør bibeholdes i den næste FFR;
74. opfordrer Kommissionen til for den næste programmeringsperiode at indføre en mellemkategori for regioner med et BNP på mellem 75 % og 90 % af EU's gennemsnit for at give disse en klarere status og mere sikkerhed i deres udvikling; beder Kommissionen fremlægge nærmere oplysninger om de budgetmæssige konsekvenser af en sådan mulighed; opfordrer endvidere Kommissionen til at udarbejde konkrete forslag, der kan sikre ligestillingen af sådanne regioner med andre regioner på samme udviklingsniveau; understreger, at disse overgangsforanstaltninger for den næste programmeringsperiode for regioner, der kommer fra konvergensmålet, og for regioner med et BNP pr. indbygger på mellem 75 % og 90 % af EU-gennemsnittet ikke bør indføres på bekostning af de nuværende konvergensregioner (mål 1) og konkurrenceregioner (mål 2) eller det europæiske territoriale samarbejds mål (mål 3);
75. advarer mod at underlægge samhørighedsfondene sanktioner inden for rammerne af makroøkonomisk konditionalitet i forbindelse med stabilitets- og vækstpakten, da dette vil være uforeneligt med netop de mål, samhørighedspolitikken har til formål at forfølge, nemlig mindskelse af de regionale forskelle; understreger derfor behovet for en øget overvågning for at sikre, at strukturmidlerne benyttes i henhold til EU-retten og de opstillede mål;
76. er især bekymret over de operationelle programmets langsomme start i begyndelsen af hver programperiode, hvilket bl.a. skyldes overlappning mellem denne fase og den afsluttende fase for de foregående programmer; henleder opmærksomheden på, at dette problem bør løses i tide ved at sætte ind over for de faktorer, der bidrager til sådanne forsinkelser; påpeger i dette øjemed, at det er nødvendigt at sikre en vis kontinuitet mellem programperioderne med hensyn til etablering af nationale forvaltnings- og kontrolsystemer og myndigheder;
77. tilskynder de lokale og regionale myndigheder til i så høj grad som muligt at anvende innovative finansielle instrumenter, bl.a. revolverende fonde med henblik på energieffektivitetsforanstaltninger; anmoder om, at disse finansielle instrumenter ikke alene forenkles, men også underkastes større demokratisk kontrol;

Forvaltning af naturressourcer og bæredygtig udvikling

Den fælles landbrugspolitik

78. fastholder, at den fælles landbrugspolitik også bør være indrettet til at bidrage til opnåelsen af målene for Europa 2020-strategien, og at begge søjler i den fælles landbrugspolitik bør yde et værdifuldt og markant bidrag hertil; understreger, at den fælles landbrugspolitik er fast forankret i Lissabontraktaten, der definerer mål og opgaver herfor;
79. understreger, at den nuværende og reformerede fælles landbrugspolitik sideløbende med sin primære rolle, som er at garantere Den Europæiske Unions fødevarer sikkerhed (samt global fødevarerforsyning i perioder med stigende fødevarerpriser og fødevarer mangler), også varetager en lang række offentlige opgaver ud over landbruget, såsom at opretholde landbrugsjord i produktion i hele Europa, bidrage til landskabernes mangfoldighed, øge den biologiske mangfoldighed og dyrevelfærd, afbøde klimaændringer, bevare jordbund og vand, modvirke affolkningen af landdistrikterne, fattigdom og udstødelse, skabe beskæftigelse og tjenester af almen interesse i landdistrikterne, bidrage til en mere bæredygtig fødevarerproduktion og støtte vedvarende energikilder;
80. opfordrer Kommissionen til at fremlægge et forslag til en reformeret fælles landbrugspolitik, som tager sigte på en mere effektiv fordeling og udnyttelse af den fælles landbrugspolitik budgetmidler ved bl.a. at sikre en mere retfærdig fordeling af de direkte betalinger mellem medlemsstater, regioner og landmænd, ved at styrke konditionaliteten hvad angår leveringen af de offentlige ydelser, samfundet forventer, og ved at foretage mere målrettede betalinger for at sikre størst muligt udbytte af de offentlige midler; understreger nødvendigheden at bevare et to-søjlesystem for den fælles landbrugspolitik og af at forenkle gennemførelsesmekanismerne;
81. støtter udviklingslandenes fødevarer selvstændighed; minder om det løfte, som WTO-medlemmerne afgav under ministerkonferencen i Hongkong om at nå frem til en afskaffelse af alle former for eksportstøtte; mener, at den nye fælles landbrugspolitik skal være i overensstemmelse med EU's princip om udviklingsvenlig politikkoherens; understreger, at EU ikke længere må anvende eksportsubsidier til landbrugsprodukter og fortsat skal koordinere indsatsen med verdens største landbrugsproducenter med henblik på at reducere handelsfordrejende subsidier;
82. påpeger, at de beløb, der tildeles den fælles landbrugspolitik i regnskabsåret 2013, i betragtning af den brede vifte af opgaver og mål, den fælles landbrugspolitik varetager, som et minimum bør opretholdes i den næste finansielle programmeringsperiode;
83. opfordrer til en øget samordning af Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL), Den Europæiske Fond for Regional Udvikling (EFRU) og andre samhørighedsfonde og strukturfonde med henblik på at styrke en territorial tilgang; opfordrer Kommissionen til at fremlægge specifikke forslag til, hvordan der kan opnås større synergieffekt med hensyn til finansiering af ikke-landbrugsrelaterede aktiviteter via ELFUL og andre relevante instrumenter; forventer, at udgifterne forbundet med økonomisk diversificering i regioner, hvor landbruget er faldende, vil stige i den næste FFR-periode;

Fiskeri

84. understreger, at fiskeriressourcerne udgør et offentligt gode af vital betydning for den

globale fødevarerikkerhed; påpeger, at fiskeri- og akvakultursektoren og hertil knyttede aktiviteter ofte er den primære kilde til indtægter og varig beskæftigelse i bl.a. kystområder, på øer og i fjernliggende regioner; mener, at det for at nå fiskeripolitikens mål på mellemlang og lang sigt (en stabil, bæredygtig og levedygtig fiskerisektor), genoprette fiskebestandene og løse de sociale problemer i forbindelse med reduktionen af fiskeriindsatsen vil være nødvendigt at tildele den reformerede fælles fiskeripolitik tilstrækkelige finansielle midler i perioden efter 2013; anerkender behovet for øget samordning med samhørighedspolitikken; understreger, at Den Europæiske Fiskerifond bør anvendes til at støtte mere bæredygtige fangstmetoder i overensstemmelse med princippet om maksimalt bæredygtigt udbytte samt til bevaring af det marine økosystem og samtidig være særligt opmærksom på den ikke-industrielle fiskerisektor;

Miljø, klimaforandringer og energieffektivitet

85. mener, at EU bør føre an i omstillingen til en bæredygtig økonomi og fremme en overgang til et bæredygtigt samfund med en konkurrencedygtig europæisk industri og overkommelige energipriser med henblik på at et rent og sundt livsmiljø; understreger, at dette bl.a. bør ske gennem et reduceret energiforbrug i alle sektorer, hvilket forudsætter et velfungerende indre energimarked, en velfungerende infrastruktur, decentralisering af energiforsyningen, øget anvendelse af vedvarende energi, forbedret beskyttelse af den biologiske mangfoldighed og sikring af økosystemernes modstandskraft;
86. understreger, at LIFE+ er blevet gennemført med succes og har bevist sin værdi for sikringen af den biologiske mangfoldighed og beskyttelsen af miljøet; understreger nødvendigheden af at videreføre veludrustede programmer for natur og biologisk mangfoldighed for at nå EU's mål på miljøområdet, navnlig hvad angår LIFE+ og Natura 2000;
87. understreger behovet for en horisontal tilgang, som kombinerer foranstaltninger til bekæmpelse af klimaforandringerne og til nedbringelse af udledningen af drivhusgasser, især energibesparende foranstaltninger, inden for alle relevante politikker, herunder foranstaltningerne udadtil; er overbevist om, at passende foranstaltninger, såsom konditionalitet vedrørende EU's udgifter og lovgivning, er afgørende forudsætninger for at nå Europa 2020-målene på området; mener derfor, at klimaforanstaltninger bør integreres i alle relevante udgiftsområder, herunder de eksterne udgifter, og at evaluering af klimaændringer bør gennemføres for nye projekter; mener, at større dele af indtægterne fra EU's emissionshandelsordning bør investeres i afhjælpning og klimainnovation;
88. mener, at en af centrale målsætninger for Europa 2020-strategien er at tackle udfordringen om bæredygtighed ved at indføre miljøkriterier og øge ressource- og energieffektiviteten for at bekæmpe klimaforandringerne;
89. støtter derfor forslaget i Kommissionens budgetgennemgang om at indføre en forpligtelse til på en gennemsigtig måde at angive, hvor sektorprogrammerne har fremmet de "20/20/20"- klima- og energimål, der er angivet i Europa 2020-strategien, og bidraget til at opfylde målene for flagskibsinitiativet "Et ressourceeffektivt Europa";
90. understreger, at EU har et globalt ansvar med hensyn til at modvirke klimaændringer; erindrer om, at de løfter, der kom ud af Københavns- og Cancunaftalerne med hensyn til at hjælpe udviklingslande med at håndtere klimaændringer, skal være nye og udgøre et

supplement til den nuværende udviklingsbistand, samtidig med at der opretholdes en passende sammenhæng mellem de to politikker; foreslår, at der udarbejdes et nyt program til dette formål; minder om, at det fortsat er Europa-Parlamentets holdning, at alle EU-politikker skal finansieres over EU-budgettet; opfordrer til, at EU's internationale løfter angående klimaændring integreres i EU-budgettet, så der opnås maksimal løftestangseffekt af Fællesskabets midler;

Energi

91. er overbevist om, at energiens andel i den næste FFR bør forøges; mener, at vedvarende energiteknologier, energieffektivitet og energibesparelse bør være nøgleelementer og opfordrer til en tilsvarende forøgelse af EU-finansieringen på disse områder; anmoder Kommissionen om at udvikle konkrete benchmarks og at sikre, at de vedtagne mål nås, og at de kan overvåges effektivt inden for rammerne af det europæiske semester for samordning af de økonomiske politikker og gennem specifikke planer såsom de nationale energieffektivitetsplaner;
92. understreger behovet for at øge finansieringen af forskning, teknologisk udvikling og demonstration på energiområdet for at udvikle bæredygtig, alment tilgængelig energi; kræver fuld gennemførelse af den allerede vedtagne strategiske energiteknologiplan (SET-planen), herunder passende finansiering under den næste FFR;

Et sammenhængende Europa

93. understreger i betragtning af det store finansieringsbehov inden for transport- og energiinfrastrukturen samt i betragtning af de positive eksterne effekter af disse projekter behovet for at udvikle en lovgivningsmæssig ramme, der kan give incitamenter til offentlige og private langsigtede investeringer på disse områder; opfordrer til, at der udvikles innovative finansielle instrumenter i samarbejde med langsigtede investorer;

Transeuropæiske energinet

94. understreger behovet for at prioritere energieffektivitet og vedvarende energikilder, når der skal træffes afgørelse om finansiering af energiinfrastrukturen; understreger det presserende behov for at modernisere og opgradere den europæiske energiinfrastruktur, udvikle intelligente net og opbygge de sammenkoblinger, som er nødvendige for at virkeliggøre det indre marked for energi, diversificere forsyningskilder og forsyningsruter i forhold til tredjelande, forbedre forsyningsikkerheden og opfylde energi- og klimamålene; noterer sig, at det skønnes, at der er behov for betydelige investeringer på omkring 1 000 mia. EUR inden 2020 på dette område; især for at sikre overførselskapaciteten, herunder ny produktionskapacitet og investeringer i elnettet; bemærker, at med de nuværende energipriser på verdensmarkedet, vil størstedelen af de store investeringer, der er påkrævet, kunne komme fra den private sektor; understreger behovet for at maksimere effekten af EU-finansieringen og mulighederne i forbindelse med strukturfondene og innovative finansielle instrumenter til finansiering af centrale nationale og grænseoverskridende europæiske prioriterede energiinfrastrukturprojekter; fremhæver behovet for en betydelig budgetbevilling fra EU til innovative finansielle instrumenter på dette område;

Transport og transeuropæiske transportnet

95. understreger, at investering i effektiv transportinfrastruktur spiller en central rolle for EU's konkurrenceevne og kan bane vejen for en langsigtet økonomisk vækst efter krisen; mener, at de transeuropæiske transportnet (TEN-T) er afgørende med henblik på at sikre et velfungerende indre marked og giver en væsentlig europæisk merværdi, eftersom de bidrager til at forbedre adgangen og interoperabiliteten mellem forskellige dele af EU ved at sikre grænseoverskridende forbindelser og fjerne flaskehalse, forbedre brugen af trafikstyrings- og informationssystemer samt sikre intermodaliteten i grænseoverskridende infrastruktur, som medlemsstaterne ikke ville investere i alene; mener, at TEN-T bør levere et virkeligt europæisk kernenetværk snarere end en sammenlægning af nationale projekter, og at finansieringen af nøgleprojekter bør vurderes og revideres i lyset af de konkrete fremskridt, der gøres lokalt, og af den europæiske merværdi; er stærkt overbevist om, at TEN-T følgelig bør udgøre et centralt prioriteret område i den næste FFR;
96. mener, at konditionaliteten bør styrkes ved at indføre princippet om "use-it-or-lose-it" (frigørelse); mener, at når de tildelte bevillinger ikke er blevet brugt, skal de ubrugte eller frigjorte beløb fra transportposterne forblive i EU's budget og ikke sendes tilbage til medlemsstaterne;
97. minder om, at der er behov for en samlet investering på 500 mia. EUR til TEN-T i tidsrummet 2007-2020; mener derfor, at det er nødvendigt at forhøje TEN-T-midlerne i den næste FFR og øge samordningen mellem EU og medlemsstaterne for så vidt angår de midler, der er til rådighed for TEN-T, og midler til transportprojekter inden for rammerne af samhørighedspolitik og territorielt samarbejde, således at de tilgængelige finansieringskilder udnyttes bedre; understreger den rolle, som innovative finansieringsinstrumenter, herunder offentlig-private partnerskaber og projektobligationer, også kan spille i finansieringen af disse projekter; påpeger, at bevillinger fra samhørighedsfonden bør være betinget af overholdelse af den europæiske transportpolitik generelle principper; mener, at TEN-T-midlerne bør bidrage aktivt til målene om økonomisk, social og territorial samhørighed samt forpligtelserne vedrørende bæredygtig udvikling for at opfylde Europa 2020-målene, og at man så vidt muligt bør prioritere kulstoffattig transport;
98. opfordrer Kommissionen til navnlig at være opmærksom på behovet for at overflytte gods- og passagerstrømmene til mere bæredygtige og effektive transportformer og samtidig sikre en effektiv samordnet modalitet; mener, at den kommende revision af TEN-T-retningslinjerne nødvendigvis må handle om at finde løsningsmodeller med hensyn til interoperabilitet mellem de nationale og grænseoverskridende jernbanesystemer og indføre konditionalitet for EU's udgifter med det formål at gennemføre en virkelig fælles europæisk jernbanepolitik samt for at sikre større brug af indre vandveje og nærskibsfart;

Turisme

99. minder om, at turisme er en ny EU-kompetence i henhold til Lissabontraktaten, som derfor også bør afspejles i den næste FFR; understreger det vigtige bidrag fra turismen til den europæiske økonomi, og mener, at den europæiske strategi for turisme bør sigte mod at øge sektorens konkurrenceevne og understøttes af tilstrækkelige midler i næste periode;

Havpolitik

100. anerkender, at havene og oceanerne fremover vil spille en stadig mere afgørende rolle i den økonomiske vækst på verdensplan; mener, at den integrerede havpolitik skal videreføres og rettes mod at løse de udfordringer, som kystzoner og havområder står over for, ved at støtte blå vækst og en bæredygtig maritim økonomi; anmoder om, at EU øger sin indsats for at støtte en ambitiøs EU-havpolitik, som vil sikre, at Europa kan hævde sin internationale position i denne strategiske sektor; fastholder, at de relevante budgetmidler skal stilles til rådighed for denne politik;

EU-borgerskab, frihed, sikkerhed og retfærdighed

Fremme af europæisk kultur og mangfoldighed

101. understreger, at indsatsen for fremme af EU-borgerskabet har direkte indflydelse på europæernes dagligdag og bidrager til en bedre forståelse af de muligheder, som EU's politikker frembyder, og af de grundlæggende rettigheder, der er sikret i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og traktaterne; er overbevist om, at der må sikres tilstrækkelige midler til borgerskabsområdet;
102. påpeger, at ungdoms- og kulturrelaterede politikker er væsentlige og bør prioriteres højt, fordi de giver merværdi og henvender sig direkte til borgerne; opfordrer EU og medlemsstaterne til at anerkende de kulturelle og kreative erhvervs voksende betydning for europæisk økonomi og deres spillover-effekt på andre økonomiske sektorer; understreger på det kraftigste, at disse politikkers fulde potentiale kun kan realiseres, hvis de tildeles tilstrækkelige midler, og anmoder om, at dette potentiale udnyttes fuldt ud i landdistriktsudviklings- og samhørighedspolitikken;
103. påpeger sportens betydning på områderne sundhed, økonomisk vækst og beskæftigelse, turisme og sociale inklusion og minder om, at artikel 165 i TEUF giver EU nye kompetencer på området; hilser Kommissionens meddelelse om udvikling af sportens europæiske dimension (KOM(2011)0012) velkommen som et første skridt i retning af en evaluering af sportens og navnlig den daglige motions merværdi og fokusering på sportens samfundsmæssige, økonomiske og organisatoriske dimension;

Ungdomspolitik

104. understreger, at unge bør udgøre en stærk prioritet for EU, og at ungdomsaspektet skal være synligt og styrkes i EU's politikker og programmer; mener, at unge bør opfattes som et tværgående EU-tema, idet der bør udvikles synergier mellem de forskellige politiske områder vedrørende ungdom, uddannelse og mobilitet; bifalder flagskibsinitiativet "Unge på vej" som en hjørnesten i Europa 2020-strategien; understreger navnlig, at ungdomsrelaterede programmer som f.eks. handlingsprogrammet for livslang læring og programmet "Aktive Unge", der har lave omkostninger pr. modtager og dermed høj omkostningseffektivitet, bør opretholdes som separate programmer i den kommende FFR, og at de fortjener langt større investeringer;

Et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed

105. understreger, at skabelsen af en stærk kultur baseret på de grundlæggende rettigheder og

lighedsprincipper, som er nedfældet i Lissabontraktaten, fortsat bør udgøre en prioritet for Europa; understreger, at disse værdier skal integreres i budgettet som helhed, samtidig med at der sikres tilstrækkelige midler til specifik fremme heraf;

106. bemærker, at den økonomiske, kulturelle og sociale vækst i EU kun kan forbedres i et stabilt, lovligt og sikkert miljø, der respekterer og håndhæver de grundlæggende rettigheder og værner om de borgerlige frihedsrettigheder; mener derfor, at effektive politikker for retlige og indre anliggender er en forudsætning for økonomisk genopretning og et væsentligt element i en bredere politisk og strategisk kontekst; understreger vigtigheden af at integrere EU's indenrigspolitiske prioriteter i Unionens indsats udadtil, herunder i den europæiske naboskabspolitik, særlig i lyset af de konsekvenser, som den voksende migration vil få for udformningen af EU's politikker over for tredjelande; understreger behovet for en fyldestgørende finansiering af indvandrings-, asyl- og sikkerhedspolitikken og for at tage hensyn til EU's prioriteter ved gennemførelsen af disse politikker;
107. understreger behovet for en integreret tilgang til presserende indvandrings- og asylspørgsmål samt til forvaltningen af EU's ydre grænser og for tildeling af tilstrækkelige midler og støtteredskaber til håndtering af nødsituationer som et udtryk for respekt for menneskerettighederne og solidaritet mellem alle medlemsstater, kombineret med respekt for nationale ansvarsområder og en klar definition af opgaverne; bemærker, at der i denne forbindelse bør tages behørigt hensyn til de voksende udfordringer, som FRONTEX, Det Europæiske Asylstøttekontor og fondene vedrørende solidaritet og forvaltning af migrationsstrømmene står over for;
108. bemærker, at andelen af midler i EU-budgettet til området med frihed, sikkerhed og retfærdighed er relativt lille, og understreger, at disse politikker bør tildeles passende og objektivt begrundede midler i den fremtidige FFR, så EU kan gennemføre disse aktiviteter, især dem, der vedrører de nye opgaver fastlagt i Stockholmprogrammet og Lissabontraktaten;
109. understreger nødvendigheden af at udvikle bedre synergier mellem forskellige fonde og programmer og påpeger, at en forenkling af forvaltningen af fondene og muligheden for krydsfinansiering gør det muligt at allokere flere midler til fælles mål; hilser det velkomment, at Kommissionen har til hensigt at nedbringe det samlede antal budgetinstrumenter inden for området "indre anliggender" til en struktur med to søjler og så vidt muligt med delt forvandling; mener, at denne tilgang i væsentlig grad bør kunne bidrage til en øget forenkling, rationalisering, konsolidering og gennemsigtighed af de nuværende fonde og programmer; understreger dog nødvendigheden af at sikre, at de forskellige mål inden for indre anliggender ikke blandes sammen;

Det globale Europa

110. gentager sin stærke betænkelighed ved den kroniske underfinansiering og de særligt udtalte fleksibilitetsproblemer, der gør sig gældende i forbindelse med gennemførelsen af EU's eksterne aktiviteter, og som skyldes den uforudsigelige karakter af eksterne begivenheder og den hyppige forekomst af internationale kriser og nødsituationer; understreger derfor, at det er nødvendigt at mindske kløften mellem EU's ambitioner og ressourcer inden for udenrigspolitikken ved at sikre tilstrækkelige finansielle midler og effektive fleksibilitetsmekanismer, således at EU bliver i stand til at reagere på globale

udfordringer og uforudsete hændelser; gentager sin anmodning om, at de budgetmæssige indvirkninger af alle nye forpligtelser og opgaver, EU måtte påtage sig, lægges oven i de allerede programmerede beløb, således at de eksisterende prioriteter ikke bringes i fare;

111. påpeger uoverensstemmelserne mellem størrelsen af EU's globale finansielle bistand og dets ofte begrænsede indflydelse i hermed forbundne forhandlinger og understreger behovet for at styrke EU's politiske rolle og indflydelse i internationale institutioner og fora; mener, at EU skal sikre sig en politisk rolle, der står i forhold til den finansielle bistand, det yder;

Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-udenrigstjenesten)

112. bemærker, at Udenrigstjenesten befinder sig i en opbygningsfase; understreger, at Rådet i sin afgørelse af 26. juli 2010 fastslår, at "etableringen af EU-Udenrigstjenesten bør være baseret på princippet om omkostningseffektivitet med sigte på budgetneutralitet"¹; understreger nødvendigheden af, at denne nye tjeneste udrustes med tilstrækkelige midler til, at EU kan opfylde sine mål og spille sin rolle som global aktør; understreger derfor behovet for, at den nye tjeneste fuldt ud udnytter den øgede omkostningseffektivitet, som ligger i sammenlægningen af ressourcer på EU-plan samt synergierne i forhold til medlemsstaterne, og at den undgår potentielle eller eksisterende dobbeltstrukturer, overlapninger, uoverensstemmelser og inkonsekvenser og muliggør nedskæringer og besparelser på alle nationale budgetter og derigennem demonstrerer EU-diplomatiets reelle merværdi;

Fattigdomsreduktion

113. minder om, at fristen for at opfylde såvel MDG-udviklingsmålene som det kollektive mål for den officielle udviklingsbistand (ODA) på 0,7 % af BNI udløber i 2015, dvs. inden for den næste FFR-periode; understreger derfor, at en passende samlet udviklingsbistand og finansiering er nødvendig, hvis EU og dets medlemsstater skal opfylde deres internationale udviklingsforpligtelser; herunder de finansielle tilsagn, der blev givet i Københavnsaftalen og Cancunaftalen; understreger endvidere, at også fremtidige finansielle tilsagn, der tager sigte på at hjælpe udviklingslandene med at bekæmpe klimaændringer eller tilpasse sig til virkningerne af disse, bør være supplerende, idet sammenhængen mellem de to politikker bibeholdes; opfordrer indtrængende medlemsstaterne til øjeblikkeligt at tage skridt til at opfylde deres ODA-mål og at indfri deres udviklingstilsagn;
114. understreger nødvendigheden af at finde den rette balance mellem direkte budgetstøtte på den ene side og finansiering af bæredygtige projekter på den anden; understreger, at udviklingsbistand bør gives på en inklusiv måde, således at den når ud til de mest marginaliserede og udstødte befolkningsgrupper;
115. opfordrer derfor på ny til, at Den Europæiske Udviklingsfond (EUF) opføres på budgettet, fordi det ville øge konsistensen og gennemsigtigheden; insisterer dog på, at integreringen af EUF i EU's budget bør føre til en generel forhøjelse af EU-budgettet med det beløb, der oprindeligt var afsat til finansiering af EUF;

¹ Rådets afgørelse 2010/427/EU af 26. juli 2010 om, hvordan Tjenesten for EU's Optræden Udadtil skal tilrettelægges og fungere (EUT L 201 af 3.8.2010, s. 30).

116. mener, at Kommissionen/EU-Udenrigstjenesten systematisk bør vurdere virkningerne af EU-bistanden med henblik på at forbedre effektiviteten af EU's udviklingsbistand og forbedre synergierne mellem EU's og den nationale udviklingsbistand i overensstemmelse med Pariserklæringen;
117. finder det vigtigt, at den udviklingsbistand, der ydes af EU, fremmer bæredygtig udvikling i modtagerlandene; understreger, at der bør gennemføres vurderinger og fastsættes kriterier, som respekterer dette mål;
118. bemærker, at den højeste procentdel af verdens fattigste lever i vækstøkonomier; insisterer imidlertid på, at der gradvis indføres alternative ordninger for udviklingssamarbejde, som f.eks. samfinansiering, med disse lande for at anspore deres regeringer til at engagere sig kraftigere i fattigdomsreduktion inden for deres egne grænser;

Fremme af EU's værdier og interesser på globalt plan

119. understreger, at EU's udenrigspolitik bør være baseret på Unionens grundlæggende principper og værdier, dvs. demokrati, respekt for menneskerettighederne, mangfoldighed, de grundlæggende frihedsrettigheder og retsstatsprincippet; gentager behovet for at udstyre Unionen med mere tilstrækkelige og målrettede midler til at fremme disse værdier globalt og at udvide området med fred og stabilitet i dens naboland; fremhæver det særlige bidrag, der ydes via EIDHR;
120. mener, at EU i det internationale samfund bærer et særligt ansvar for fremme af sikkerhed, demokrati og fremgang i sine nabolande, hvis økonomiske udvikling og fremskridt i retning af stabilitet er i EU's direkte interesse; mener derfor, at opbygningen af tætte og effektive forbindelser med nabolandene, bør forblive en prioritet på EU's eksterne dagsorden; understreger, at en opjustering af de finansielle forpligtelser er nødvendig, hvis EU skal leve op til de store udfordringer i form af støtte til indførelse og konsolidering af demokrati, god regeringsførelse og menneskerettigheder og til de høje forventninger, der følger af dette moralske ansvar; mener samtidig, at en mere målrettet anvendelse af midlerne er mindst lige så vigtig som deres størrelse; slår derfor til lyd for en styrkelse af konditionaliteten i EU's bistandsprogrammer med henblik på at forbedre den demokratiske udvikling, fremme en forsvarlig budgetforvaltning, nedbringe korruptionens omfang og styrke evnen til at anvende EU-tilskud på en gennemsigtig, effektiv og ansvarlig måde;
121. bemærker, at EU nærmer sig en ny udvidelsesrunde, navnlig i retning af Vestbalkan; opfordrer til, at man i den næste FFR tager højde for omkostningerne ved kommende udvidelser, navnlig gennem tilstrækkelig finansiering til førtiltrædelsesinstrumentet; mener, at man i førtiltrædelsesinstrumentet bør prioritere støtte til de nødvendige forbedringer i kandidatlandene, således at disse kan overholde EU's *acquis* og gøre det lettere, især for civilsamfundet, arbejdsmarkedets parter, mindretal, ngo'er, kulturarven samt lokale og regionale myndigheder at anvende EU-finansieringen;
122. understreger, at EU hurtigt bør tilpasse sin politik over for de nye vækstlande og udvikle nye strategiske partnerskaber med dem; opfordrer Kommissionen til i denne forbindelse at foreslå et politikinstrument, der er rettet mod aktiviteter, der ikke er ODA-relaterede,

men falder ind under områder af gensidig interesse;

123. mener, at det i lyset af de stadig større globale udfordringer og EU's globale ansvar, navnlig i forbindelse med den aktuelle politiske udvikling i den arabiske verden, er et uomgængeligt behov for en omstrukturering af EU's eksterne finansieringsinstrumenter; går derfor ind for derfor en revision og en mere strategisk anvendelse af EU's eksterne instrumenter samt udvikling af nye typer af samarbejds- og leveringsmekanismer med partnerlandene for at styrke virkningerne og synligheden af EU's foranstaltninger udadtil og for at opnå større konsekvens og sammenhæng i disse foranstaltninger; understreger, at den næste flerårige finansielle ramme bør styrke politikkoherensen, f.eks. ved at sikre, at EU's politikker og udgifter vedrørende landbrug, fiskeri, handel og energi ikke er i direkte strid med de udviklingspolitiske mål;

Reaktion på krisesituationer

124. gentager, at kriseforebyggelse og -styring er vigtige prioriteter for EU; understreger derfor, at det er nødvendigt at sikre effektive og tilstrækkeligt finansierede instrumenter til dette formål; mener, at det nuværende stabilitetsinstrumentet fortsat et vigtigt middel, der giver EU mulighed for at reagere øjeblikkeligt på krisesituationer, men at der bør lægges mere vægt på langsigtede forebyggende foranstaltninger, herunder fredsskabelse og konfliktforebyggelse, via mere responsive geografiske programmer;
125. mener, at den humanitære bistand spiller en nøglerolle i EU's eksterne forbindelser; bemærker, at naturkatastrofer er begyndt at blive mere hyppige og få mere ødelæggende konsekvenser, og at konflikter vil opstå mere hyppigt på grund af kampen om ressourcer som energi, vand og råstoffer; understreger behovet for at sikre passende budgetbevillinger til instrumentet for humanitær bistand og reserven til nødhjælp for at undgå de årlige ad hoc-ansøgninger fra Kommissionen om ekstra bevillinger; finder, at dette budget fortsat bør være uafhængigt for at garantere, at den humanitære bistand er neutral - dvs. uafhængig af andre (f.eks. geopolitiske) overvejelser eller interesser;

Administration

126. mener, at høj kvalitet i de offentlige forvaltninger, både på EU-plan og nationalt plan, bidrager væsentligt til gennemførelsen af de strategiske mål i Europa 2020-strategien, opfordrer Kommissionen til at fremlægge en klar analyse af de administrative udgifter i tiden efter 2013 under behørig hensyntagen til bestræbelserne på at konsolidere de offentlige finanser, de nye opgaver og beføjelser, EU har fået med Lissabontraktaten, og de effektivitetsgevinster, der kan opnås ved en optimal udnyttelse af de menneskelige ressourcer, navnlig ved omorganisering og ny teknologi;
127. påpeger, at en sådan analyse skal omfatte en undersøgelse af mulighederne for synergieffekter og navnlig besparelser, bl.a. gennem omstruktureringer, øget interinstitutionelt samarbejde, revision af de enkelte institutioners og agenturers arbejdsmetoder og arbejdspladser, bedre adskillelse af institutioners og agenturers arbejdsopgaver, de mellemlang- og langsigtede finansielle virkninger af bygningspolitik, pensionsordninger og andre vedtægtsmæssige bestemmelser for de ansatte ved EU-institutionerne; er af den opfattelse, at en sådan analyse vil vise, at der er mulighed for at nedbringe EU's samlede administrationsbudget uden at gå på kompromis med den offentlige EU-administrations høje kvalitet og præstationsniveau samt tiltrækningskraft;

128. påpeger, at der kunne opnås betydelige besparelser, hvis Europa-Parlamentet havde et enkelt hjemsted;

Del IV: Organisering og strukturering af den finansielle ramme

En struktur, der afspejler prioriteterne

129. mener, at strukturen i den kommende FFR bør lette både kontinuiteten og fleksibiliteten inden for og mellem udgiftsområderne og undgå fejlene i den nuværende FFR, især hvad angår manglerne under udgiftsområde 1A ("konkurrenceevne, vækst og beskæftigelse"), underudgiftsområde 3a ("EU-borgerskab") og udgiftsområde 4 ("eksterne forbindelser"); mener, at FFR-strukturen bør gøre EU's politiske og budgetmæssige prioriteter mere tydelige for de europæiske borgere; understreger i denne forbindelse behovet for at undgå uberettigede, radikale ændringer og for at konsolidere og forbedre den nuværende struktur;
130. fastholder, at Europa 2020-strategien bør være den primære politiske reference for den kommende FFR; mener følgelig, at strukturen bør afspejle og give politisk synlighed til Europa 2020-strategiens mål om intelligent, bæredygtig og inklusiv vækst; foreslår derfor en ny struktur, hvor man samler alle interne politikker i et enkelt udgiftsområde med titlen "Europa 2020";
131. foreslår, at der under Europa 2020-udgiftsområdet oprettes fire underområder for relaterede politikker, hvilket også burde fremme en bedre samordning og implementeringssynergi mellem dem; foreslår derfor, at der oprettes et underudgiftsområde omfattende videnrelaterede politikker, et andet underudgiftsområde, der skal være helliget samhørighedspolitikken og afspejle dennes horisontale karakter og bidrag til alle Europa 2020-målene samt social- og arbejdsmarkedspolitikken, et tredje underudgiftsområde omfattende politikker vedrørende bæredygtighed og ressourceeffektivitet, og et fjerde underudgiftsområde for EU-borgerskab, der skal samle de nuværende FFR-underudgiftsområder 3a (EU-borgerskab) og 3b (frihed, sikkerhed og retfærdighed) i et enkelt underudgiftsområde i lyset af de problemer, der er opstået tidlige, når en række mindre programmer samles under et lille underudgiftsområde;
132. mener, at man i den næste FFR skal give mulighed for øremærkning af store projekter, der er af strategisk betydning for EU, under udgiftsområdet "Europa 2020"; mener, at EU-budgettet bør indeholde et langsigtet bidrag til disse projekter for at sikre kontinuitet i planlægningen og stabilitet i organisationen; mener, at hvis der opstår behov for yderligere finansielle midler til disse store projekter, bør disse midler ikke fremskaffes på bekostning af mindre, men vellykkede projekter, der finansieres over EU-budgettet;
133. mener, at det i betragtning af Europa 2020-strategiens integrerede karakter og behovet for en hensigtsmæssig tilpasning af budgetmidlerne til strategiens gradvise udvikling er vigtigt at sikre større fleksibilitet mellem de fire Europa 2020-underudgiftsområder;
134. erindrer om de vanskeligheder, der opstår, når en række forholdsvis små programmer bringes sammen inden for et lille underudgiftsområde; foreslår derfor, at underudgiftsområde 3a (statsborgerskab) og 3b (frihed, sikkerhed og retfærdighed) i den nuværende 2007-2013 FFR samles i et enkelt underudgiftsområde;

135. opfordrer til opretholdelse af et udgiftsområde for eksterne politikker;
136. opfordrer til opretholdelse af et udgiftsområde for administration;
137. opfordrer til oprettelse af en "global FFR-margen" for alle udgiftsområder, der skal ligge under det samlede FFR-loft, men over den disponible margen for hvert enkelt udgiftsområde og fastlægges som led i den årlige budgetprocedure; finder, at en sådan margen også bør modtage midlerne fra uudnyttede margener samt frigjorte og uudnyttede bevillinger (forpligtelser og betalinger) fra det foregående budgetår;
138. mener desuden, at der for at forbedre gennemsigtigheden og synligheden bør indføres en yderligere "reservemargen" under loftet for egne indtægter, men over FFR-loftet, som skal gøre det muligt at tage højde for risikoen for misligholdelser i forbindelse med de lånegarantier, der stilles inden for rammerne af den europæiske finansielle stabiliseringsmekanisme og faciliteten for mellemfristet betalingsbalancestøtte til medlemsstater uden for euroområdet, samt for en eventuel indgriben fra EU-budgettets side i den europæiske stabilitetsmekanisme efter 2013;
139. opfordrer indtrængende Kommissionen til i et bilag til EU-budgettet at opføre alle de EU-relaterede udgifter, der afholdes - efter en mellemstatslig procedure - uden for EU-budgettet; mener, at disse årlige oplysninger vil give et samlet billede af de investeringer, som medlemsstaterne enes om at gennemføre på EU-niveau;
140. foreslår, at man på EU-budgettet klart identificerer - evt. i et bilag - alle de investeringer inden for EU's enkelte politikområder, som også stammer fra andre dele af EU-budgettet; mener samtidig, at Kommissionen bør fremlægge et skøn over det forventede investeringsbehov i hele programmeringsperioden;
141. opfordrer Kommissionen til at medtage detaljerede oplysninger om EU-budgettets indtægts- og udgiftsside i sit budgetforslag, således som det fremsendes til EU's budgetmyndighed; bemærker, at en samlet fremlæggelse af budgettets indtægts- og udgiftsside rent faktisk er normal praksis for alle nationalbudgetter; er fast overbevist om, at man på denne måde kan opretholde en løbende debat om EU's finansieringssystem, idet man samtidig erkender, at budgetmyndigheden ikke i øjeblikket har beføjelser til at foreslå ændringer til denne del af budgettet;
142. foreslår derfor følgende struktur for den næste flerårige finansielle ramme:

1. Europa 2020

1a. Viden for vækst

herunder politikkerne for forskning og innovation, uddannelse og livslang læring samt det indre marked.

1b. Samhørighed for vækst og beskæftigelse

herunder samhørighedspolitik (social, økonomisk og territorial)

samhørighed) og social- og arbejdsmarkedspolitik.

1c. Forvaltning af naturressourcer og bæredygtig udvikling

herunder politikkerne for landbrug, udvikling af landdistrikter, fiskeri, miljø, klimaforandringer, energi og transport.

1d. EU-borgerskab, frihed, sikkerhed og retfærdighed

herunder politikkerne for kultur, ungdom, kommunikation og frihed, sikkerhed og retfærdighed.

2. Det globale Europa

herunder politikkerne for foranstaltninger udadtil, naboskab og udvikling.

3. Administration

BILAG

Tilpasning til skiftende omstændigheder: fleksibilitet

143. gentager sin holdning i beslutningen af 25. marts 2009 om midtvejsrevisionen af den finansielle ramme for 2007-2013¹ om, at mere fleksibilitet inden for og mellem udgiftsområderne er en forudsætning for, at EU kan fungere bedre og ikke blot håndtere de nye udfordringer, men også lette beslutningsprocessen inden for institutionerne;

Midtvejsrevision

144. understreger, at hvis FFR-perioden er længere end fem år, er der behov for en obligatorisk midtvejsrevision, der kan gøre det muligt at foretage en kvantitativ såvel som kvalitativ analyse af og gøre status over, hvordan FFR fungerer; understreger, at en sådan midtvejsrevision fremover bør blive en juridisk bindende forpligtelse nedfældet i FFR-forordningen med en særlig procedure, herunder en bindende tidsplan, som sikrer fuld inddragelse af Parlamentet i dets egenskab af lovgivnings- og budgetmyndighed; understreger, at hvis revisionen viser, at der ikke er tilstrækkelige bevillinger under de fastsatte lofter til at dække resten af perioden, bør der sikres en reel mulighed for at revidere dem;

Revision af lofterne

145. påpeger, at omfanget af den fleksibilitet, der reelt opnås via revisionsmekanismen, afhænger af den anvendte procedure, og at der i Rådet hersker en generel modvilje mod at bruge den; mener, at det er vigtigt - hvis justering af udgiftslofterne skal forblive en realistisk mulighed - at fremtidige revisionsmekanismer imødeser en forenklet procedure for ændringer under en vedtaget tærskel; henstiller desuden, at muligheden for at forhøje det samlede loft for FFR bevares;

¹ EUT C 117 E af 6.5.2010, s. 95.

Sikring af tilstrækkelige margener og fleksibilitet under lofterne

146. understreger betydningen af at sikre tilstrækkelige reserver for hvert udgiftsområde; har med interesse noteret sig Kommissionens forslag om at etablere en fast procentsats for margener; mener dog, at denne mulighed kun vil give øget fleksibilitet, hvis de fremtidige lofter bliver fastsat så højt, at de giver et sådant ekstra råderum;
147. påpeger, at fleksibiliteten under lofterne bør fremmes på alle mulige måder, og glæder sig over Kommissionens forslag i budgetgennemgangen;
148. finder det vigtigt at bevare muligheden for at fremskynde eller udskyde udgifter inden for et udgiftsområdes flerårige ramme, således at der kan træffes konjunkturudlignende foranstaltninger og reageres meningsfuldt på større kriser; mener i den forbindelse, at det nuværende system for fleksibilitet i retsakter har fungeret tilstrækkeligt godt i den aktuelle FFR; opfordrer derfor til, at fleksibilitetstærsklen på 5 % over eller under de beløb, der fastsættes ved den fælles beslutningsprocedure, skal bevares i den næste FFR;
149. er overbevist om, at ubrugte margener, frigjorte og uudnyttede bevillinger (både forpligtelser og betalinger) fra det ene års budget skal fremføres til næste år og udgøre en samlet FFR-margen, der kan fordeles på forskellige udgiftsområder i henhold til de skønnede behov; mener derfor, at de penge, der afsættes på EU-budgettet, udelukkende skal bruges i denne sammenhæng og ikke kan sendes tilbage til medlemsstaterne, således som det sker i øjeblikket;
150. mener desuden, at disse forslag bør suppleres af et spillerum for omfordelinger mellem udgiftsområder i et givet år samt øget fleksibilitet mellem underudgiftsområderne;
151. gentager, at beslutningsprocessen bør udformes således, at der bliver mulighed for effektiv anvendelse af disse instrumenter;

Fleksibilitetsmekanismer

152. finder det afgørende at fastholde særlige instrumenter (fleksibilitetsinstrumentet, Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen, Den Europæiske Unions Solidaritetsfond, reserven til nødhjælp), der kan mobiliseres på ad hoc-basis, ved yderligere at forenkle deres anvendelse og tildele dem tilstrækkelige midler samt ved eventuelt at skabe nye instrumenter i fremtiden; understreger, at mobiliseringen af sådanne yderligere finansieringskilder skal overholde fællesskabsmetoden;
153. mener, at Den Europæiske Fond for Tilpasning til Globaliseringen har bidraget til at skabe solidaritet i EU og yde støtte til arbejdstagere, der er blevet afskediget på grund af de negative følger af globaliseringen og den globale finansielle og økonomiske krise og derfor bør bevares under den nye FFR; mener imidlertid, at procedurerne for gennemførelse af støtte fra Globaliseringsfonden er for tidkrævende og omstændelige; opfordrer Kommissionen til at fremsætte forslag til, hvordan disse procedurer kan forenkles og afkortes fremover;
154. mener, at fleksibilitetsinstrumentet, som er den fleksibilitetsmekanisme, der er blevet gennemført mest konsekvent, på afgørende vis har bidraget til yderligere fleksibilitet;

foreslår en væsentlig forhøjelse af grundbeløbet til fleksibilitetsinstrumentet med en efterfølgende årlig stigning i FFR-perioden samt opretholdelse af muligheden for at fremføre de uudnyttede årlige beløb indtil år $n + 2$;

155. bemærker, at de midler, der har været til rådighed for indsatsen i forbindelse med pludselige naturkatastrofer og humanitære katastrofer, har været utilstrækkelige; opfordrer derfor til en væsentlig forøgelse af den samlede nødhjælpsreserve samt mulighed for en flerårig mobilisering af instrumentet;

Varigheden af FFR

156. understreger, at der ved valget af den næste FFR's varighed bør findes en passende balance mellem på den ene side hensynet til stabilitet i programmeringscykluserne og gennemførelsen af de enkelte politikker og på den anden side varigheden af institutionernes politiske cyklusser, herunder navnlig Europa-Kommissionens og Europa-Parlamentets; erindrer om, at en længere varighed kræver øget fleksibilitet;
157. finder, at en femårscyklus stemmer fuldt overens med Parlamentets erklærede vilje til så vidt muligt at afpasse FFR's varighed efter institutionernes politiske cyklusser af hensyn til den demokratiske kontrol og ansvarligheden; er imidlertid bekymret for, at en femårig cyklus på dette trin kan være for kort for politikker som har brug for en mere langsigtet planlægning (f.eks. samhørighed, landbrug og TEN), og ikke til fulde vil opfylde disse politikkers behov, hvad angår programmerings og gennemførelsesperioder;
158. bemærker, at en 10-årig FFR, som foreslået af Kommissionen i budgetgennemgangen, kunne give betydelig stabilitet og forudsigelighed for den finansielle programmeringsperiode, men at det forhold, at det samlede loft og de centrale juridiske instrumenter skal fastsættes for ti år, vil gøre FFR'en mindre fleksibel og gøre tilpasninger til nye situationer yderst vanskelige; mener imidlertid, at cyklus på 5+5 år kun kan komme på tale, hvis en aftale om et maksimalt fleksibilitetsniveau, herunder en obligatorisk midtvejsrevision, bliver indgået med Rådet og nedfældet i FFR-forordningen;
159. er af den opfattelse, at en ny FFR for en periode på syv år frem til 2020 bør være den foretrukne overgangsløsning, da denne kan give mere stabilitet ved at sikre kontinuitet i programmerne for en længere periode og samtidig skabe en klar forbindelse til Europa 2020-strategien; understreger imidlertid, at alle de forskellige valgmuligheder for varigheden af den næste FFR forudsætter tilstrækkeligt store bevillinger og en passende og velfinansieret fleksibilitet såvel inden for som uden for rammerne med henblik på at undgå de problemer, der er opstået i perioden 2007-2013;
160. mener, at en beslutning om en ny syvårig FFR ikke bør udelukke muligheden for at vælge en periode på fem eller fem plus fem år fra 2021; gentager sin overbevisning om, at en synkronisering af den finansielle programmering med Europa-Parlamentets og Kommissionens mandatperiode vil øge den demokratiske ansvarlighed og legitimitet;

Del V: Overensstemmelse mellem ambitioner og ressourcer: sammenhængen mellem udgifter og reformen af EU's finansiering

Tilstrækkelige budgetmidler

161. er fuldt bevidst om, at mange medlemsstater er i færd med at foretage vanskelige finanspolitiske justeringer i deres nationale budgetter, og gentager, at målsætningerne om at opnå en europæisk merværdi og sikre en forsvarlig økonomisk forvaltning - sparsommelighed, produktivitet og effektivitet - mere end nogensinde bør være ledende principper for EU-budgettet;
162. understreger, at uanset hvor store besparelser, der kan opnås, er EU-budgettet med sin nuværende samlede størrelse på 1 % af BNI ikke i stand til at lukke det finansieringshul, der er skabt af de supplerende finansieringsbehov, som udspringer af traktaten, og af eksisterende politiske prioriteter og forpligtelser såsom
- realisering af Europa 2020-hovedmålene inden for beskæftigelse, F&U, klima og energi, uddannelse og bekæmpelse af fattigdom
 - øgede midler til forskning og innovation fra det nuværende tal på 1,9 % af BNP til 3 % af BNP, altså i alt ca. 130 mia. EUR offentlige og private midler pr. år
 - de nødvendige investeringer i infrastruktur
 - den vigtige fuldskala og gennemsigtigt beregnede finansiering af større projekter, som Rådet har vedtaget, såsom ITER og Galileo og den europæiske rumpolitik
 - de endnu ikke fastlagte yderligere bevillinger inden for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, herunder Tjenesten for EU's Optræden Udadtil og EU's naboskabspolitik
 - de supplerende finansieringsbehov i forbindelse med den fremtidige udvidelse af EU
 - finansieringen af den eksisterende europæiske finansielle stabiliseringsmekanisme og den europæiske stabiliseringsmekanisme efter 2013 med henblik på at sikre euroområdet og EU den finanspolitiske stabilitet til at komme igennem gældskrisen
 - den finansielle indsats for at opfylde MDG-målet om afsætning af 0,7 % af BNI til udviklingsbistand, dvs. omkring 35 mia. EUR yderligere om året ud over de nuværende udgifter på 0,4 % af BNI
 - de økonomiske forpligtelser, der er indgået som led i Københavns- og Cancunaftalen for at hjælpe udviklingslandene med at bekæmpe klimaændringer og tilpasse sig konsekvenserne af disse ændringer, og som skal være nye og supplerende i forhold til de økonomiske forpligtelser, der følger af MDG-målene, og i 2020 beløbe sig til 100 mia. USD årligt, hvoraf en tredjedel skal dækkes af EU;
163. er derfor fast overbevist om, at en fastfrysning af den næste FFRR på 2013-niveauet, som nogle medlemsstater har krævet, ikke er en realistisk mulighed; påpeger, at man selv med en forøgelse af midlerne til den næste FFR på 5 % i forhold til 2013-niveauet¹ kun vil

¹ 2013-niveauet: 1,06 % af BNI; 2013-niveauet + 5 %: 1,11 % af BNI; begge i forpligtelsesbevillinger i faste 2013-priser. Disse tal bygger på en antagelse om en 7-årig FFR og på følgende skøn og prognoser fra Kommissionen:

- GD BUDG's prognose fra maj 2011 for BNI i 2012: 13.130.916,3 mio. EUR (2012-priser)

kunne yde et begrænset bidrag til opfyldelsen af EU's vedtagne mål og forpligtelser samt af EU's solidaritetsprincip; er derfor overbevist om, at bevillingerne til den næste FFR skal forhøjes med mindst 5 %; opfordrer Rådet til, hvis det ikke er enig i denne fremgangsmåde, at præcisere, hvilke af dets politiske prioriteringer eller projekter, det vil være indstillet på at opgive helt til trods for deres bevislige europæiske merværdi;

164. gentager, at hvis ikke der sker en tilstrækkelig forhøjelse af FFR efter 2013, vil EU hverken være i stand til at opfylde de eksisterende politiske prioriteter, der er knyttet til Europa 2020-strategien, eller de nye opgaver, der er fastsat i Lissabontraktaten, endsige at reagere på uforudsete begivenheder;
165. bemærker, at loftet over de egne indtægter har været uændret siden 1993; påpeger, at dette loft måske burde undergå en vis tilpasning i takt med, at medlemsstaterne overfører flere kompetencer til og fastlægger flere målsætninger for Unionen; påpeger, at selv om det nuværende loft over de egne indtægter, som Rådet har fastlagt med enstemmighed¹, giver tilstrækkeligt budgetmæssigt spillerum til at løfte de mest presserende udfordringer for Unionen, er det stadig utilstrækkeligt til at gøre EU-budgettet til noget autentisk værktøj til europæisk økonomisk styring eller til at yde noget betydeligt investeringsbidrag til EU 2020-strategien på EU-niveau;

Et mere gennemslagskraftigt, enkelt og retfærdigt finansieringssystem

166. erindrer om Lissabontraktatens bestemmelse om, at "budgettet [...] med forbehold af andre indtægter [finansieres] fuldt ud af egne indtægter"; understreger, at den måde, hvorpå ordningen for egne indtægter har udviklet sig, hvor de egentlige egne indtægter gradvis erstattes af de såkaldte "nationale bidrag", sætter uforholdsmæssig stor fokus på medlemsstaternes indbyrdes nettobalancer, hvilket er i strid med EU's solidaritetsprincip, udvander hensynet den fælles europæiske interesse og i stort omfang negligerer den europæiske merværdi; påpeger, at dette forhold indebærer, at størrelsen af budgettet i praksis kommer til at afhænge af den økonomiske situation i de enkelte medlemsstater og af deres holdning til EU; opfordrer derfor kraftigt til en tilbunds gående reform af EU's indtægter med henblik på igen at bringe finansieringen af EU-budgettet på linje med traktatens ånd og krav;
167. mener, at det vigtigste formål med reformen er at opnå et autonomt, mere rimeligt, mere gennemslagskraftigt, mere enkelt og mere retfærdigt finansieringssystem; som er lettere at forstå for borgerne og tydeliggør deres bidrag til EU-budgettet; anmoder i den forbindelse om afskaffelse af de eksisterende rabatordninger, fritagelser og korrektionsmekanismer; er overbevist om, at hvis Unionen nogensinde skal opnå det budget, den har brug for med henblik på at kunne yde et væsentligt bidrag til den finansielle stabilitet og den økonomiske genopretning, er det nødvendigt at indføre en eller flere egentlige indtægtskilder for Unionen til erstatning af det BNI-baserede system; erindrer om, at enhver ændring af egne indtægter skal indføres under hensyntagen til medlemsstaternes

- GD ECFIN's skøn fra januar 2011, der forudsiger en nominal vækst i BNI på 1,4 % i perioden 2011-2013 og på 1,5 % i perioden 2014-2020.

NB: Tallene kan ændre sig i takt med variationerne i Kommissionens skøn og prognoser samt i henhold til valget af referenceår og pristyper (løbende eller faste).

¹ 1,23 % af medlemsstaternes samlede BNI i betalingsbevillinger og 1,29 % i forpligtelsesbevillinger.

finanspolitiske suverænitet; insisterer i den forbindelse på, at EU skal være i stand til at opkræve sine egne indtægter direkte, uafhængigt af de nationale budgetter;

168. understreger, at omstruktureringen af ordningen med de egne indtægter som sådan ikke vedrører EU-budgettets størrelse, men går ud på at finde et mere effektivt mix af indtægtskilder til finansiering af EU's politikker og mål; påpeger, at indførelsen af et nyt system ikke må medføre en forøgelse af det samlede skattetryk for borgerne, men derimod mindske byrden for de nationale statskasser;
169. understreger, at Europa-Parlamentet er det eneste parlament, der har indflydelse på udgiftssiden, men ikke indtægtssiden; understreger derfor det tvingende behov for en demokratisk reform af EU-indtægtsordningen;
170. noterer sig de mulige nye egne indtægter, Kommissionen foreslår i sin meddelelse om budgetgennemgangen (beskatning af den finansielle sektor, auktioner under emissionshandelssystemet for drivhusgasser, EU-afgift på lufttransport, moms, energiafgift, selskabsskat); afventer resultaterne af konsekvensanalysen vedrørende disse muligheder, herunder en feasibility-undersøgelse af de forskellige modeller for en EU-afgift på finansielle transaktioner og en undersøgelse af de relevante opkrævningsmekanismer, med henblik på Kommissionens forelæggelse af et lovgivningsforslag senest den 1. juli 2011;
171. mener, at en afgift på finansielle transaktioner kunne udgøre et betydeligt bidrag fra finanssektoren til håndtering af krisens sociale og økonomiske omkostninger og til holdbarheden i de offentlige finanser; mener, at en sådan afgift også delvis vil kunne bidrage til finansiering af EU-budgettet samt sænke medlemsstaternes BNI-bidrag, og at EU også bør gå foran med et godt eksempel i spørgsmålet om flytning af midler til skattely;

Del VI: Mod en smidig og effektiv interinstitutionel forhandlingsproces

172. minder om, at Rådet i henhold til Lissabontraktaten, skal vedtage FFR enstemmigt efter at have opnået Parlamentets godkendelse, der skal gives med et flertal af dets medlemmer;
173. understreger de strenge flertalskrav, der gælder for både Parlamentet og Rådet, og understreger, hvor vigtigt det er fuldt ud at udnytte bestemmelserne i artikel 312, stk. 5, i TEUF, ifølge hvilken Parlamentet, Rådet og Kommissionen under hele proceduren frem til FFR's vedtagelse skal træffe alle nødvendige foranstaltninger med henblik på dette; bemærker, at dette pålægger institutionerne en udtrykkelig forpligtelse til at føre forhandlinger med henblik på at nå til enighed om en tekst, Parlamentet kan godkende; påpeger endvidere, at hvis der ikke vedtages nogen FFR inden udgangen af 2013, vil lofterne og de øvrige bestemmelser for 2013 blive forlænget, indtil der vedtages en ny FFR;
174. glæder sig over rådsformandskabernes tilsagn¹ om at sikre en åben og konstruktiv dialog og samarbejde med Parlamentet under hele proceduren for vedtagelse af den fremtidige FFR og bekræfter på ny sin vilje til at arbejde tæt sammen med Rådet og Kommissionen i

¹ Skrivelse fra premierminister Yves Leterme til Parlamentets formand, Buzek, af 8. december 2010.

fuld overensstemmelse med bestemmelserne i Lissabontraktaten under forhandlingsprocessen;

175. henstiller derfor, at Rådet og Kommissionen overholder traktatens bestemmelser og gør alt, hvad der er nødvendigt, for hurtigt at nå til enighed med Europa-Parlamentet om en konkret arbejdsmetode for FFR-forhandlingsprocessen; henviser på ny til sammenhængen mellem en reform af indtægterne og en reform af udgifterne og anmoder derfor Rådet om at forpligte sig til at drøfte forslagene om nye egne indtægter i forbindelse med FFR-forhandlingerne;
176. kræver, at der iværksættes en vidtfavnende offentlig debat på EU-plan om formålet med, anvendelsesområdet for og orienteringen af Unionens FFR samt om reformen af dens indtægtsordning; forslår især, at der indkaldes en konference efter konventmodellen om EU's fremtidige finansiering, som skal have deltagelse af medlemmer af Europa-Parlamentet og af de nationale parlamenter;

o
o o

177. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Rådet, Kommissionen og de øvrige berørte institutioner og organer samt til de nationale regeringer og parlamenter i medlemsstaterne.